

Kontakt z planetou APU, který zažil Vitko Novi

<http://rune.galactic.to/apu1.html>

Vitko Novi vlastním jménem Victor Kapetanovic ze severního Peru, pracoval jako elektrotechnik v centrální vodní elektrárně Huallanca, na břehu řeky Santa River v krásném údolí Callejon de Huaylas.

10. března 1960 se stalo toto:

„Končil jsem svůj pracovní den, 10.3.1960 v Centrální hydroelektrárně pro Huallancu, (viz obrázek) vybudované v tunelu skutečnými mistry moderní techniky, ve skalnatých úbočí

peruánských And na pravém břehu Rio Santa, Callejon de Huaylas. Veškeré zařízení bylo dokonale funkční. Doufal jsem, že na noční směně bude všechna technika pracovat bez problémů, nebudou ani výpadky napájení, ke kterým občas došlo kvůli silným deštům a prudkému větru, který útočil na vysoké vrcholky Černých Kordiller, kde vedení vysokého napětí přepravuje elektrickou energii z Huallanca do distribučního centra v malém městě Chimbote, několik set kilometrů vzdáleného.

Najednou přeletěl krahujec nad generátory a posadil se na zděnou římsu v horní části stěny. Točil rozčileně hlavou ze strany na stranu. Byl jsem překvapen jednáním ptáka vevnitř tunelu, který byl dobře osvětlen, kde ale musel kličkovat mezi kabelem, trubkami a jiným zařízením podél tunelu, který začínal u mostu přes Rio Santa a vedl ke strojovně ve skále, ve vzdálenosti 114 m. Netopýři, vlaštovky a jiné drobné ptactvo ho často navštěvovali prostřednictvím vedlejšího tunelu, kterým procházely napájecí kabely k transformátoru a přes který procházel technik jednou za dva dny, když se konala inspekce funkcí elektrických zařízení.

Pozoroval jsem krahujce a z jeho chování jsem odvodil, že to je jeho první návštěva v prostorech, kde si je třeba zvyknout na hluk produkovaný generátory. Mezitím jsem šel na interní telefonní přípojku, oznámit na centrálu s ovládacími panely, tuto nečekanou návštěvu, když se přerušil proud a místnost se ponořila do tmy. Pochopil jsem, že z nějakého mimořádného důvodu vznikla nějaká porucha na rozvaděči. Spěchal jsem zkontrolovat chlazení vysokonapěťového transformátoru, připojeného na pomocné energetické rozvody, které v těchto případech nouze dodávají proud vnitřní elektroinstalaci a motoru vodního čerpadla pro chlazení těchto zařízení. Vzal jsem do ruky baterku, kterou jsme používali při poruchách a běžel k venkovnímu umístění transformátorů, které se nacházejí u vchodu

potvrdit, že stroje jsou patřičně chlazené. Když jsem vyšel z tunelu byl jsem náhle překvapen. Proto, že proud byl přerušen, očekával jsem, že najdu jen temnou noční zataženou oblohu, ale viděl jsem, že okolí v okruhu o průměru asi 500 m, bylo osvětleno jako ve dne.

Vzhledem k tomu, že místo vstupu do centrály bylo téměř uzavřeno skalnatými výběžky, nemohl jsem zprvu zjistit, odkud přichází to podivné světlo. Šel jsem směrem dopředu, asi do poloviny vzdálenosti k místu, kdy jsem mohl vidět na řeku dole, kde byl více otevřený pohled mezi vrcholky. Jak jsem šel, podíval jsem se mimoděk k obzoru. Tam byla v dálce zářící hvězda, viditelná malým průzorem na zatažené obloze. Pak se mi začala mysl vyjasňovat. Napadlo mě, že tato nepochopitelná nádhera by mohl pocházet od pádu meteoritu, náhodou právě na tomto místě, což bylo příčinou selhání napájení centrály.

Když jsem se dostal víceméně do středu mostu, zjistil jsem, že světlo přichází z vejčitého objektu, podobného gigantické čočce, podobné malé plošině umístěné na soutoku Rio Kitaragsa s Rio Santa. Tato platforma, umístěná mezi koryta těchto dvou řek po staletí času, měla podobu trojúhelníku s různými stranami. Byla součástí rovinky, když začala práce na výstavbě rozvodny, krytu a terasy pro transformátory a která sloužila jako tábořiště a skladiště pro materiály, až téměř do doby, než byla zasažena povodni v roce 1950. Světelný zdroj mě moc nepřekvapil, protože vědci rychle vymýšleli nové přístroje různých tvarů, které se objevovaly každý den. Ale barva a intenzita světla, které to vyzářovalo byla překvapující.

Přesto, že jsem se na toto světlo upřeně díval, má sítnice neutrpěla žádné škody, naopak jsem zažíval velmi příjemné pocity a touhu pokračovat v pozorování. Kdo, kdy a za jakým účelem přinesl tento podivný přístroj a nainstaloval ho na tomto místě, které se mi zdálo být tak bezvýznamné? To byly mé myšlenky. Představoval jsem si, že armáda, se záměrem vědeckého výzkumu, uzavřela z nějakého důvodu, do jakéhosi skleněného elipsoidu, reflektor mimořádné účinnosti. Vyndal jsem baterku (na kterou jsem při mém překvapení zapomněl) a šel směrem k tomuto světelnému objektu. Po cestě jsem prošel kolem a stačil zkontrolovat chladicí čerpadla transformátorů a ujistit se, že správně fungují, pak pokračoval...

Na konci nádvoří jsem se setkal se strážným ve službě, který se jmenoval Quiroz a který hlídal v noci celý areál. Viděl jsem, že byl klidný, jako by nic abnormálního neprobíhalo. Při klidu strážného jsem začal pochybovat o mém psychickém stavu. Cítil jsem, že moje mysl utrpěla jakousi nerovnováhu, a že z tohoto důvodu jsem viděl něco, co není skutečné. To mě vyděsilo.

„Hola, Quirozi, já myslel, že jsme ve tmě.“ Řekl jsem jemně ironickým tónem, abych mu neposkytl důkaz o mé změně.

„Ach, señore, viděl jsem vás, ale jsem více osvětlený, než kdybich byl na Plaza San Martin v Limě. Odvětil s úsměvem strážný.“

„Víte, co se tam děje?“ Zeptal jsem se znovu, přičemž jsem udělal pár kroků, směrem ke světelnému objektu.

Quiroz mě chytil za levou paži a nervózně mi řekl: „Señore, jestli máte strach, tak mimozemšťané přišli s jejich létacím strojem. Jsou to dobré bytosti a nikomu neublíží. Nemůžete si představit, jak jsou přátelští, ale prosím vás, nechte je být. Mohou brzy odejít.“

S informacemi od Quiroze jsem udělal pro mě velice důležitou dedukci. První byla ta, že on také viděl, co jsem viděl i já, a druhá byla, že přítomnost tohoto nevysvětlitelného a vzácného zařízení mu byla již dostatečně známá, takže jen tak si mohl být jistý, že členové jeho posádky nikomu neublíží.

„Poslyš, Quirozi, můžeš mi prosím lépe vysvětlit, kdo tam přistál? Co tady chtějí? Nebudou nám dělat nějaké potíže?“

„Ne, nekřičte señore. Mluvte tiše. Nebudou nás obtěžovat. Říkají, že jsou obyvatelé jiného velmi vzdáleného světa. Přicházejí odtamtud jako naši pastýřové. Přicházejí často.“

Na vysvětlení, mi Quiroz svěřil, že on, ani já, netrpíme momentální duševní poruchou, která by byla dostatečně silná na to, abychom viděli létající disky. To mě vystrašilo, ale přes to všechno jsem pokračoval vpřed.

Hrůza, mučení a zkáza za druhé světové války, které jsem se zúčastnil od začátku až do konce, poněkud narušila můj názor na lidský altruismus, že jsem nemohl uvěřit v existenci jakékoliv jiné inteligence, než byl člověk. Jak jsem se naučil, „útok je nejlepší obrana“, tak jsem šel beze strachu naproti tomuto obrovskému světlu, tvaru čočky. Quiroz zůstal stát a prosila mě hlasitě, abych nechodil k tomu podivnému stroji. Asi 100 metrů, za terasou transformátorů a možná 200 stop od objektu, jsem potkal dvě bytosti. Byli vysocí, s přiměřeným tělem a šikmými rameny. Byli v obleku s jemným povrchem, dobře přiléhajícím k tělu a na první pohled neobvyklých barev, které se leskly jako kožešina zvířat. Ten po mé levici mě pozdravil v mém rodném dialektu. Odpověděl jsem ve španělštině a pokračoval otázkou.

„Kdo jste a co tu děláte?“

„Nelekejte se můj příteli, prosím,“ pokračoval v mém rodném dialektu, „Jsme mimozemšťané z planety APU. Přišli jsme sem z vesmíru, když míváme tuto galaxii, bratrsky navštěvujeme Zemi. Modlíme se, abys nám to odpustil, protože brzy odletíme.“

„Jděte k čertu, a to že jste mimozemšťané, vykládej své babičce, jestli ti uvěří, ale už nikdy se nevracejte, protože jste vaším čarodějnickým zařízením vyvolali narušení provozu a zapříčinili přerušování dodávky elektrického proudu těžké ohrožení Siderurgicy u Chimbote.“

Mluvil jsem tak proto, že když mi říkali, že jsou mimozemšťané a že pocházejí z jiného světa, aby navštívili toto vzdálené místo, jako Huallanca, tak jsem nevěřil žádnému z jejich slov. Myslel jsem si, že by to mohli být vyzvědači z některé vyspělé země, kteří se mnou žertují, když se vydávají za mimozemšťany.

„Říkejte si, co chcete, ale přerušování proudu nebylo způsobeno námi. Vaše centrála svítí. Můj příteli, žádáme vás, abyste o nás nesoudil špatně a vzal nás na milost. Nezapomeneme. Vše pro ostatní.“ Jak to řekli, tak se téměř současně otočili a vrátili se do své lodi.

Pozoroval jsem stroj a viděl, že spočívá na třech obrovských oporách z paprsků světla. Každý z nich byl ukončen ve velkých kruhových polštářích stejné svítivosti. Schodiště, které končilo na zemi vystupovalo ze středu spodní části stroje. Když cizinci na ně vstoupili, schodiště je samo navezlo dovnitř lodě. Poté paprsky světla, které držely stroj se také zatahly. Slyšel jsem měkké, sotva patrné syčení, jako vánek a jejich stroj nejprve svisle stoupal a pak rychle cikcak zmizel v oblacích.

„Jaké národnosti myslíš ti muži jsou?“ Zeptal jsem se, když jsme se pomalu Quiroz a já vrátili k venkovní plošině transformátorů.

„Ti muži nejsou z jakékoliv země, pane, oni jsou prostě mimozemšťané, jak říkali. Nahoře, v regionech Champara a Milwakocha, pastýři a staří vesničané je vidí pořád. To není žádný trik ani novinka, pane.“

To vypadalo neuvěřitelně. „Co se ti stalo, Quirozi?“ Je to pravda, že věříš, že to jsou mimozemšťané? Myslíš si, že je to tak, jak jsi říkal?“ Tázal jsem se důrazně.

„Promiňte, pane, neřeknu vám nic víc, ale neřkejte o tom nikomu. Jsou to dobří lidé. Vydat se jim napospas by byla chyba.“ Káral mne, uražen mým chováním. Tón, jakým Quiroz odpověděl, mi dal na srozuměnou, že mě nutí zatajit přítomnost těchto cizinců. To mě uvnitř rozesmálo, ale já jsem nic neřekl.

Když jsem si jeho zákaz připomněl, vybavila se mi jsem si věta „Vše pro ostatní,“ která byla vyslovena cizinci, když se otočili k odchodu. Zdálo se mi, že jsou laskaví a to mě naplnilo radostí. Když jsem přemýšlel o tomto nečekaném setkání, byl jsem přesvědčený, že ti cizinci špehovali nějakou činnosti ve prospěch mocné organizace, která vlastnila tyto tajné nádherné létající stroje postavené ve formě talíře, a že oni se obrátili na Quiroze, aby byl jejich komplicem. Proto mu řekli, aby je vydával za mimozemšťany, ve snaze změnit moje podezření.

Ať už pozemšťané nebo mimozemšťané, jejich přítomnost byla nevysvětlitelná. „Aby se ti nesmáli,“ řekl jsem si, a rozhodl jsem se, že o této události nebudu s nikým mluvit. Po vstupu do kobky, mi technik – elektrikář řekl, že odpojení bylo způsobeno tím, že byl zkratován obvodu jističe, který hlídá vysoké napětí v kabelech, v blízkosti distribučního centra v Chimbote.

Úterý 12.04.1960

V ten den, byla jasná obloha, celá modré barvy. Vysoké vrcholky Ancaských hor, většinou neznámých a neprobádaných člověkem, se majestátně tyčily a ukazovaly svá zvrásněná úbočí. Toto nádherné ráno vyzývalo k mému obvyklému výletu, po okolních výšinách. Přemluvil jsem k tomu i mladého muže jménem Adrian Perez, amatérského lovce, který patřil do skupiny pracovníků údržby a který znal všechny horské cesty. Setkali jsme se v jeho domě a vzpomněl jsem si na prohlídku Los Cedros Wash na konci Duck Canyonu, při cestě z Huallanca do Caraz, protože tam jsou pastýři, a je tam možné vidět i medvědy a lamy, kteří jsou jen zřídka vidět v oblasti Callejon of Huaylas.

Opustili jsme jeho dům a šli po cestě po levém břehu potoka, který zde tekl. Šli jsme pěšky skoro od rána, směrem vzhůru k vrcholu hory, která, jak se zdálo, se dotýkala nebes. Kolem poledne jsme byli na začátku náhorní plošiny, asi 4000 m nad mořem a rozhodli jsme se několik minut odpočívat a něco sníst. Během pauzy jsme se dohodli na postupu na druhou stranu plošiny a když jsme si trochu odpočinuli, pokračovali jsme v naší cestě. Skály a útesy byly na tomto místě takové, že jsme museli opustit naši trasu, později se snad budeme moci vrátit stejnou cestou, pokud se neztratíme. Najednou Adrian překvapen zastavil a zůstal nehybně na místě, pak mi dal znamení rukou, abych přišel blíž. Udělal jsem dopředu pár kroků a když jsem se k němu dostal, podíval jsem se směrem kam ukazoval a uviděl v centru

malé plošinky bez skal, stejný stroj ve tvaru vypuklého plechu, který jsem viděl před měsícem před elektrárnou v Huallanca.

Několik týdnů uplynulo od té první noci, kdy jsem upřímně věřil, že neznámí lidé byli vyzvědači a na to jsem si vzpomněl, když jsem znovu viděl tento čoučovitý objekt a znovu jsem si myslel, že to musí být nějakí špioni nebo to bude něco jiného nelegálního.

Kolem místa, kde přistál disk byl kruh koz a nějakých ovcí. Na jedné straně malé mýtiny jsem viděl několik lidí, mužů, žen a dětí. Zjistil jsem, že to jsou pastýři se svými rodinami a rozhodl jsem se jít k nim, poznat některé jejich zvyky a vidět, jak žijí na místě, tak odlehlém, v této nadmořské výšce 4000 m, v blízkosti vrcholů pokrytých věčným sněhem.

Zmínil jsem se o tom Perezovi a on souhlasil zúčastnit se, a tak jsme šli kupředu. Na cestě, mi Perez začal říkat, že v této oblasti jsou lidé zvyklí na sestup těchto létajících disků z vesmíru, pilotovaných mimozemšťany, jsou to dobří lidé, kteří pomáhají pastýřům v mnoha směrech. Porovnal jsem vysvětlení Pereze s těmi od Quiroze, a myslel si, že oba nějakým způsobem, jsou spoluviníky těchto neznámých. Neřekl jsem o tom nic, co jsem si myslel, nevěnoval jsem pozornost tomu, co bych mohl říct a pokračoval bez řeči v chůzi vpřed. O pár minut později jsme dorazili na místo, které jsme viděli shora. Kolem malé venkovské domácnosti, jsme viděli sedět čtyři muže, tři ženy, čtyři děti a dva cizince, které jsem viděl té první noci na Huallance asi před měsícem, když jsme zažili poruchu.

Cizí lidé se při pohledu na mě usmáli, ale zdálo se mi, že ostatní obyvatelé jsou mojí přítomností obtěžováni. Jeden vousatý muž vstal, díval se na mě agresivně, a řekl:

„Co tady hledáte?“

„Nic, můj příteli,“ řekl jsem, „Jsme lovci pum a přišli jsme na toto místo zcela náhodně. To je vše.“

Jeden z těch mimozemšťanů napřáhl ke mně ruku a já udělal totéž. Pak udělal totéž Perez, a to uklidnilo farmáře, kteří nesouhlasili s naší návštěvou. Sedli jsme si u tohoto domu se zbytkem účastníků.

Protesty pastýře, který se mě ptal a hroživé pohledy jeho společníků potvrdily mé dřívější myšlenky, že všichni tito lidé byli nějakým způsobem spiknutí s těmi cizími lidmi a proto se obávali toho, že jsme je objevili. Abych mohl pozorovat ty cizince, nijak jsem nespěchal, aby bylo možné zjistit jejich státní příslušnost. Byli vysocí. Podle jejich postavy jsem nemohl poznat, jaké jsou pozemské rasy. Jediné, co bylo zřejmé, bylo to, že jejich ramena byla šikmá, jejich těla byla ideálních proporcí, ale neměli ostatní charakteristické rasové vlastnosti, podle kterých bych se mohl domnívat, že byli stvořeni prostřednictvím kombinace všech ras ze Země. Vzhled jejich tváře připomínal Araby, oči byly podobné na Mongoly, nos asi ke Skandinávcům, vousy dělaly dojem, že jsou hinduisté a barva jejich kůže byla narůžověle bílá.

Po těchto úvahách jsem došel k závěru, že větší procento jejich vlastností je zřejmě podobné mongolské rase. Oba vyzařovali velmi příjemnou osobnost, což mohlo být vyvoláno tím, abych si myslel, že by to mohl být jeden z důvodů, ze kterých sestoupili k pastýřům.

Chvilí nikdo nepromluvil. Jeden z pastýřů se přiblížil ke mně a tlumeným hlasem něco řekl. Nepochopil jsem nic, protože mluvil v jeho rodném jazyce, v kečuánštině. Perez tomu jazyku rozuměl, obrátil se k mě a řekl:

„Říkal, že musíme jít, protože nás tam nechťejí.“

Myslel jsem, že jsem budeme chystat k odchodu, ale jeden z těch neznámých lidí přišel a řekl mi: „Zůstaň, příteli, pokud si budeš chtít s námi promluvit. Možná bychom mohli objasnit některé ze tvých pochybností, pokud jde o nás.“

„Mou jedinou pochybností ve vztahu k vám je to, proč jste tady? A kam budete pokračovat.“

Cizinec se znovu usmál. Podle jeho úsměvu jsem věděl, že mé hrubé chování nezpůsobilo nějaké problémy. Pozvedl trochu malou hůlku a pozoruje ji řekl: „Víme, že neuvěříte tomu, co se chystám vysvětlit. Toto chování směrem k nám je přirozené, protože buňky vaší bytosti nás odmítají. Ale my bychom byli vděční, kdybyste mohli zůstat s námi a několik minut si pohovořit. Také se nemusíte bát, vy jste ozbrojeni a my ne.“

Zatímco cizinec mluvil, tak jsem viděl, že jeho oblek je kombinéza, dobře vybavená, s deskou, která pokrývala jeho hrud'. Ta měla 15 tlačítek ve 3 řadách po pěti. Kolem pasu, kotníků a manžet na zápěstí, byla řada malých kapes, spojených s kombinézou, těsně vedle sebe a jejich boty byly prostě jen konce kombinézy. Oblek mohl zakrýt hlavu kapuci, těsně přiléhající, která byla součástí kombinézy, přičemž se přední část dala uvolnit.

„Vidím, že vaši přátelé nejsou rádi z mé přítomnosti,“ řekl jsem, s odkazem na pastýře, kteří vypadali naštvaně, když se na mě dívali.

„Neboj se jich, nechtějí ti ublížit. Jsou to egoisté nebo podle vás bych řekl, že žárlí, ale nejsou agresivní. Myslíš si, že jsme pozemští špioni. To ale není důležité. Chceš-li pokračovat s touto myšlenkou, je to tvé právo, chápat nás jinak.“

S tím vstal. Pak si helmou z lehkého průhledného materiálu zakryl hlavu, obličej a krk. Všiml jsem si, že na té části, která patřila k uším, se objevily dva malé body ze svítivého materiálu, které nebyly delší, než dva centimetry. Poprvé jsem viděl, že si ti cizinci přikryli své tváře průhledným materiálem, který nijak nezměnil žádným způsobem tvar nebo barvu jejich tváře, což mě překvapilo. Cizinec, který seděl vedle mě, se na mě podíval a usmál se:

„Tento přístroj a tyto rukavice, používáme pouze tehdy, když děláme samostatné lety, bez létacích strojů, abychom si chránili ruce a obličej,“ vysvětlil.

Nic jsem neodpověděl. Ani jsem se ho na nic neptal. Znovu jsem se podíval na cizince, který se připravoval k letu, a viděl, že si právě nasadil rukavice, bílé jako sníh. Brzy se přestěhoval pár metrů od budovy a stiskl jedno z těch tlačítek na hrudi. Najednou jsem si všiml, že malé kapsy kolem jeho pasu, kotníků a zápěstí, se začaly nafukovat, přičemž zaujaly tvar komolého kužele. Slyšel jsem něco jako závan větru a cizinec se velmi tiše zvedl do vzduchu a velkou rychlostí a zmizel nahoru mezi mraky!

Myslel jsem si, že k dosažení takové rychlosti, musel použít ta pomocná zařízení, která vyvolala nějaký impuls, nezbytný k pohybu, a že se vrátí klesáním, za použití padáku. Ale to se tímto způsobem nestalo. Zatímco jsem čekal na to, až tento letec začne vertikálně padat, podobně, jako když vzletěl nahoru, Perez, který mluvil s jiným pastýřem, přišel ke mně a nadšeně řekl:

„Podívejte! Táhle je, señore!“

Podíval jsem se směrem, kterým ukazoval a viděl cizince, jak se vrací. Letěl jako pták nad stromy a skalisky vodorovně, ve výšce asi 200 metrů nad nimi.

Byl jsem překvapen takovou podivnou demonstrací. Nikdy jsem do té doby neslyšel nebo nečetl, že by některý z vědců objevil nějaké užitečné prostředky pro osoby, aby mohli samostatně létat jako ptáci, bez létajících strojů, takže akce cizince ve mně vzbudila velké překvapení, ale to nic nezměnilo na mém názoru o existenci těchto mimozemšťanů a ještě méně, že navštěvují naši planetu. Cizinec sestoupil jako orel, aniž by vydal jakýkoli zvuk a přistál po mém boku. Podíval se na mě, usmál se a řekl:

„Pověz mi, příteli, co jsi právě viděl. Mohou to vaši pozemšťané udělat?“

„Jak jsi to udělal?“ Zeptal jsem se.

„Toto zařízení, které mám kolem pasu, kotníků a zápěstí, je plné kladných iontů a když začne fungovat, tak zruší gravitaci. To nám umožňuje dosažení požadované rychlosti a možnosti realizovat vertikální let, horizontální let nebo cikcak, umožňuje nám vzlítout a sestoupit. Na APU tak všichni individuálně létáme. To je jedna z metod, kterou používáme k pohybu na naší planetě, již miliony let.“

„Já nevím, co to je iont, ani odkud mají lidé toto vědecké poznání v této oblasti, ale to, co jste právě mi ukázal, je pro mě dostačující, abych změnil můj názor, že užíváte tajné vynálezy, které nás všechny překvapí, takže vidím, že jste dosáhl svých cílů.“

Cizinec se na chvíli odmlčel, pak se na mě usmál a řekl:

„Přišli jsme z planety, kterou nazýváme APU, co se nachází mimo galaxii Mléčná dráha. Jsme ochránci buněk a života. K tomu putujeme prostorem, abychom pomáhali různým druhům bytostí na planetách, ale nechceme vám způsobit žádné potíže, když si myslíte, že jsme bytosti s mimořádnými schopnostmi.“

Pokračoval ve vyprávění a řekl mi o výbuchu na APU, o vzniku galaxií, o problémech na Zemi a jiných planetách. To všechno jako mnoho jiných věcí, bylo pro nás neznámé a nemožné tomu rozumně uvěřit. Toto vyprávění cizince ve mně vyvolalo pocity výsměchu a sympatií současně.

Bylo už pozdě. Poslouchali jsme několik hodin nepochopitelných vysvětlení, tak jsem vstal a zavolal na Pereze, abychom se s pastýři rozloučili. Když jsem řekl totéž cizinci v mé blízkosti, podíval se mi pevně do očí, vzal mě za ruku a s emocemi řekl:

„Všechno pro druhé“, pak přišel ke mně druhý a udělal s radostí to samé. Stejným způsobem se rozloučili s Perezem a odešli jsme, vrátit se domů.

Cestou jsem hluboce přemýšlel o tom, co jsem právě tento den zažil. Podivná ukázka letu cizince, který létal vodorovně, na mě udělala dojem, ale nestačila mě přesvědčit, že ve skutečnosti to jsou lidé z jiného místa ve vesmíru, a že někteří z nich sem přišli na pomoc pastýřům v peruánských Andách.

Tak jsem si znovu myslel, že člověk, který vymyslel takový přístroj pro samostatné létání a použil jej jako ti cizinci, byl velmi chytrý. V jednom okamžiku jsem si představoval, že mohli používat hypnózu, aby předváděli takové neuvěřitelné věci. A konečně, na prověření situace, jsem se rozhodl, promluvit o tom s Perezem.

„Příteli Perezi,“ řekl jsem odhodlaně, „řekni mi všechno, co jsi viděl, když jsme byli s těmi mimozemšťany. Jak je to možné, že jsem si zapamatoval všechny ty detaily?“

„Señor, jak je možné, že si nemůžete odpovědět na takové mimořádné záležitosti? Tady to není tak vzácné, vědět, že pocházejí z jiných světů. Po mnoho let po sobě sem přicházejí. Nejprve přilétali v těch vejcovitých strojích, jako ten, který jste právě viděl. Později začali přicházet v jiných, podobných na letadla.“

„Pak také mají tito cizinci jiné typy strojů?“ Zeptal jsem se.

„Ano, pane, a některé z těchto jiných strojů jsou mnohem rychlejší. Ty létající disky, když vzlétají, můžeme vidět po nějakou chvíli, než zmizí v dálce. Ale ty, které vypadají jako malá letadla zmizí okamžitě, aniž byste si něčeho všiml. Ty, nazýváme ‚vítr‘, z toho dobrého důvodu, protože zmizí jako vítr. Když přilétají, mohou být také vidět, ale ve většině případů dorazí nepozorovatelně. V této chvíli jsem minimálně přemýšlel o těch v malých letadlech, které vypadají, jako by se vynořily ze země. *(Komentář: pravděpodobně jsou magneticky nebo opticky stíněny nebo stačí změnit své vibrace a tak vstoupí do vyšší úrovně – rozměru.)*

„Chceš říct, že ostatní stroje nejsou tak velké jako disky?“

„To je tak, pane. Skutečně jsou malé. Menší než naše malá letadla pro cestující. Některé mají velmi podivná křídla. Jsou rozšířená a vysunují se jak potřebují, stejně jako to umí

někteří ptáci. Jiní jsou jako motýli a některé jsou válcovité, jako doutníky. Také mají některé stroje podobné jetelovým listům, ale všechny, když se zvednou nahoru, zatáhnou svá křídla do svého trupu. Jsou tak rychlé, že zmizí, aniž byste viděl kdy a jak. Na jedné straně jsou lidé, kteří když je viděli, tak si myslí, že to jsou tajné vojenské stroje, protože vypadají jako ta malá lehká letadla, ale když vidíte, že mohou složit svá křídla a tito návštěvníci poletují jako ptáci, léčí nemocné, ve velmi vzácných případech způsobí, aby déšť padal z nebe bez mraků a jiné takové zázraky, věříme, že jsou to andělé z nebe. Říká se, že pocházejí z daleké planety APU, ale kdo ví. Většina z nich jsou stejní andělé, které jste viděl. Jediná věc, kterou si můžeme být jisti je, že jsou to dobří lidé, poskytují pomoc všem a nikoho nepoškozují. Ale kdo jsou a co tady dělají, v tom si opravdu nejsem jistý.“

„A ty jsi je Perezi, už někdy viděl?“ Zeptal jsem se překvapeně.

„Ano, seňore. Loni jsem šel, za známým, který žije v Riu Kitarasqa a ten mě vzal na místo, kde bylo jedno z těch malých letadel, co tam v ten okamžik bylo. Ale lidé nemají o nich s nikým mluvit. Většina obyvatel říká, že tito lidé přicházejí z nebe. Obávají se státní orgány uvědomit o jejich přítomnosti, protože armáda by mohla přijít a zadržet je. Rolníci nechtějí aby se to stalo,“ řekl důrazně.

Rozhovor s Perezem mi jednoznačně potvrdil, že pastýři mají mytologickou víru, a jsou závislí na létajících discích pocházejících z nebe, protože jejich cestovatelé jsou přátelští. Pomáhají jim a mají nadlidské schopnosti. Vrátili jsme se domů před setměním. Neřekl jsem o tom co se stalo mé ženě nic, aby si nemyslela, že trpím nějakým duševním postižením. Aby nedošlo k narušení míru mého rodinného života, rozhodl jsem se s nikým nemluvit o této události.

O několik dní později mi Perez přinesl zprávy z minulých let, kdy si velmoci připsaly nepřímou původ těchto létajících disků. Tyto a jiné zprávy zmiňované Perezem o těch malých letadlech, ještě více potvrdily můj názor, že tito cizinci jsou vyzvědači některých států ze Země, a vyhýbat se jim, tak bych se považoval za spoluviničníka možného trestného činu, proto jsem se rozhodl, po pauze několika týdnů zopakovat pěší turistiku a poznávání vrcholů.

Ale jak čas ubíhal, každé ráno si přeji, aby se i další zapojili do mého preferovaného sportu, který mě trápí. Tak jsem se rozhodl vrátit znovu k vrcholům, jít cestou podle pravého břehu řeky Rio Kitarasqa znovu do míst, kde jsem se s cizinci dříve setkal. V těchto dnech byl Perez na cestách a já jsem nemohl počítat s jeho společností, což mi dělalo starosti. Jeden den předtím, mi v práci mladý kolega Quispe řekl, že zná cesty v regionu, které jsem si vybral pro svůj další průzkum a požádal mne o svolení, doprovázet mě. Přijal jsem jeho nabídku a dohodli jsme se, že na cestu vyrazíme následující neděli.

Setkání v neděli 15. května 1960

Rozednělo se a na zatažené obloze po několika dnech vysvitlo slunce. Kdyby přšelo, bylo těžké jít na hory a tváří v tvář této možné nepříjemnosti, jsem v tento den byl pro odložení procházky. Když jsem bědoval nad nepříznivým stavem počasí, Quispe zaklepal na dveře. Otevřel jsem a zjistil, že je tak nadšený pro výlet, který jsem naplánoval, že jsem si to rozmyslel, za několik okamžiků jsem byl připraven a vyrazili jsme.

Přešli jsme řeku Kitarasqa a začali stoupat vzhůru cestou, začínající na pravém břehu. Během stoupaní jsem si vzpomněl na setkání, které jsem zažil s těmi cizinci v předchozích dnech. V té chvíli mě začaly zaplňovat moje myšlenky a tak jsem byl rád, že tento den půjdeme jiným směrem, možná tak zabráníme novému setkání.

Ale to, co mi vadilo nejvíc, bylo to, že jsem nevěděl, kdo ti lidé opravdu jsou, když je najednou můžeme nalézt v neosídlených peruánských Andách, v regionu Ancash. Zatímco jsem se snažil najít pro tohle nejlépe nepochopitelné vysvětlení, co znám, jsem si všiml, že můj společník jde s lehkostí a rychlostí přes skály. Začal jsem cítit, že bych s ním mohl prozkoumat za jeden den, mnohem více hor, než jsem předtím udělal s Perezem, a to mě potěšilo. Viděl jsem, že Quispe má praxi a hbitost ve šplhání po horách, tak jsem se rozhodl zeptat se ho na jeho zkušenosti.

Jak jsme tak chodili již několik hodin, navrhl jsem, že bychom si mohli krátce odpočinout, říkalo se mi to lehčeji, než ráno.

„Budeme zde odpočívat pár minut? Co si myslíš?“ Zeptal jsem se při snaze překonat únavu.

„Myslím, že je na to velmi brzy. Právě jsme začali stoupat, ale pokud na moment chcete zastavit, tak ano.“ Reagoval Quispe, který byl mým návrhem překvapen.

„Půjdeme k té velké skále nad tebou, kde věřím, že je dobré místo pro rozhled do okolí. Co si myslíš?“

„To je dobré, pane,“ odpověděl a přizpůsobil svůj krok mému. Když jsme se přiblížili k velké skále, šel jako první, zastavil se a pozoroval soustředěně okolí, jako by se snažil něco najít mezi vrcholy. Já tam šel také a posadil se.

„Co hledáš s takovou pozorností?, snažíš se něco objevit?“ Řekl jsem s pobaveným výrazem. Quispe se usmál a v této chvíli nic neříkal. Vypadalo to, že se snaží s jistým úsilím potvrdit něco velmi důležitého a pak promluvil:

„Pravda je pane, že jsem měl strach a bylo mi poněkud trapné říct, co jsem hledal. V těchto regionech, se občas stává, při vzácných příležitostech, že jsou vidět divné věci a později byste možná řekl, že jsem blázen nebo že sním, kdybychom usnuli únavou nebo že je to žert.“

„O čem to mluvíš, Quispe?“ zeptal jsem se. A pak jsem důvěrně přidal:

„Řekni mi to ještě jednou. Máš mé ujištění, že tě nebudu považovat za blázna. Kdybych si nebyl jistý, tak bych tě nezval, abys mě doprovodil na této cestě,“ řekl jsem přesvědčivě.

„Je pravda, že mě nebudete dráždit, jestli vám řeknu jedno tajemství?“

„On ne, můj příteli, nikdy jsem nikoho nedráždil. Jsem toho názoru, že všechny osoby mají právo si myslet co chtějí, mít k tomu své stanovisko u navrhovat cokoli, co je součástí života, který nás obklopuje a jehož jsme také součástí.“

„Mluvíte vážně, pane?“

„Ano. Jsi můj přítel. Pro mě tvé názory, záležitosti a problémy související se životem nejsou nic, o čem bych žertoval.“

„Děkuji vám, pane,“ odpověděl tónem, který vyjadřoval úlevu. Když se posadil vedle mě, při pohledu na mě řekl: „Do těchto míst neustále přicházejí mimořádní lidé, kteří říkají, že pocházejí ze vzdáleného světa.“

„Ano. Já to vím, Quispe. Říkají, že jsou obyvatelé planety APU a cestují prostorem v různých lodích, které mají tvar talíře, letadla, hrušky, doutníku a různé jiné tvary.“

„Ale pane, jak to všechno víš? Kdo vám to řekl?“

„Nikdo mi to neřekl, Quispe, viděl jsem je.“

„Je to pravda, pane?“ vykřikl a zvedl se, překvapen a šťasten.

„Tak to jste, můj přítel. Chcete-li být ke mě upřímný, můj příteli, posad'te se a řekněte mi všechno, co víte o těch návštěvnících.“

Jak jsem řekl, v mé mysli se jen dále potvrdilo, že cizinci používají, mimochodem mazanou metodu, vydávat se za mimozemšťany, aby ovlivnili rolníky, přičemž jejich nevědomost používají pro své cíle.

„Děkuji vám, pane, děkuji moc, a vím, že vám řeknu čistou pravdu.“

Zdůraznil to a začal se odkazovat na případ od případu k jeho setkáním a snažil se

nevynechat ani jeden z detailů. Zatímco Quispe vyprávěl o své příběhy, podíval jsem se na vrcholky hor pohoří Cordillera Blanca (bílých Kordilér), který se tyčily jeden za druhým a tvořily majestátný límec přírodě, která zdobí jihoamerický kontinent.

Brzy jsem uviděl kondora, který přeletěl místo v blízkosti vrcholu a rychle se pohyboval směrem k horskému srázu na levém břehu řeky Kitarasqua. Poprvé v mém životě jsem si všiml, že gigantický pták, jehož rozpětí křídel přesahuje dva metry, je pronásledován zoufale útočícím malým ptáčkem a zanechává mu pířko.

„Proč útočí takový malý ptáček,“ pomyslel jsem si. Zdálo se mi to směšné a vybuchl jsem v hlasitý smích.

„Děláš si ze mě legraci, pane?“ řekl Quispe překvapeně a přerušil své vyprávění.

„Ne, příteli, prosím tě, já si nedělal z tebe legraci. Prostě jsem jen viděl utíkajícího kondora před malým ptáčkem a zdálo se mi to tak směšné, proto jsem se zasmál.“

„Samozřejmě, pane. Vrabec je velmi malý a tak ho kondor nemůže chytit. Občas tito giganti způsobují problémy, takže ti nejmenší se cítí velmi zneužívání. Když ti rebelové působí změny, mohou dokonce spáchat vážné chyby.“ líčil s úsměvem můj společník. Pochopil jsem vyjádření Quispeho, který navzdory své vynalézavosti, se možná dotkl nejvíce negativního problému lidské společnosti. Přejde den, kdy lidé nahradit slovo ‚diskriminace‘ slovem ‚bratrství‘? Myslel jsem si a věřil, že se brzy uskutečnění tato touha po lidskosti a zastavil jsem se.

„Pojď, příteli,“ řekl Quispe. „Jak říkáte, pane, my jsme se hodně opoždili. Co říkají na to hodinky?“

„Je pět minut po desáté,“ řekl jsem.

„Ve dvanáct bychom měli být na vrcholu, pokud budeme pokračovat v chůzi, ale budeme-li se zastavovat k odpočinku každých sto metrů, tak se tam nedostaneme ani během celého dne.“ Potvrdil Quispe, s odkazem na čas, který jsme ztratili.

„Budu o kousek dál v pořádku, ale nebudu mít klid, dokud tam nebudeme, kromě toho, že jsem velitel výpravy,“ řekl jsem a usmál se, když jsem zrychlil chůzi. Vyšplhali jsme na vrchol prudkého kopce, který se nacházel v přední části Champara Snowfield (obrázek), ocitli jsme se tak více než 4000 m nad hladinou moře a chladil nás studený vítr. Zastavili jsme se na chvíli, vybírali trasu a pak začali sestupovat na malé návrší, které se nacházelo před námi, abychom tam udělali oheň na zahřátí našich rukou. Byli jsme skoro tam, když jsme se setkali s párem koz.

„Zřejmě se oddělily od svého stáda,“ řekl Quispe, když zjistil, že jedna z nich měla poraněné kopyto a kulhala na jednu přední nohu.

„Domnívám se, že brzy najdeme jejich majitele, aby nám mohl doporučit nějaká zajímavá místa, která bychom mohli navštívit.“

„Určitě ho najdeme pane, žije tu mnoho pastýřů. U toho hlavního kopce, je rozsáhlá skalní louka, s množstvím trávy pro zvířata. Když se tam dostaneme, tak uvidíte,“ řekl Quispe a

rychleji vykročil.

O pár minut později jsme se ocitli na vrcholu výstupu. Před námi se objevila louka, místy zvrásněná hlubokými rýhami, vytvořenými nějakou předešlou vodní erozí. Na rozdíl od lesů a keřů, které rostly kolem, tam tato skutečnost vynikala. Spěchali jsme vylézt na zvýšený vrchol, který nám zakrýval výhled do okolí. Brzy jsme v malé vzdálenosti od nás, viděli pravidelné rozšíření louky, kde se pásly krávy, ovce, kozy a nějací koně, na většině plochy. Na konci louky byla bouda vyrobená z neopracovaných kmenů. Měla střechu z trávy a slámy a z domu vycházel bílý kouř, rozptýlený větrem do prostoru. V přední části boudy hořel oheň. Kolem něj jsem viděl různé lidi, sedící na zemi.

„Říkal jsi pravdu, Quispe, neboť jsou tam pastýři a čekám, že nás pozvou na oběd,“ dělal jsem si legraci.

„Jsou vždy připraveni. Poradíme jim, kde jsou jejich ztracené kozy,“ řekl.

„Nebude je obtěžovat naše návštěva?“

„To si nemyslím. Některé z těch, kteří tam nahoře žijí by to možná obtěžovalo, kdyby se nějaký cizinec přiblížil k jejich boudě, ale tihle jsou dobří lidé, nebude jim to vadit. Jsem si tím jistý.“

„Tak pojďme, abychom k nim došli,“ řekl jsem a šli jsme. Brzy jsme dorazili k chatrči. Dva psi nám vyšli vstříc. Jeden z pastýřů vstal, uklidnil psy a přišel k nám. Pozdravil jsem ho a on bez řeči natáhl ruku vstříc.

„Tehle nerozumí španělsky. Mluví pouze kečuánsky, nic víc,“ Quispe mi byl rychle povinen sdělit.

„Řekni mu, že jsme lovci pum, a že jsme se přišli zeptat, abychom se zorientovali, protože jsme slyšeli, že v této oblasti je zabíjen dobytek.“

„Pastevec chápal některé z mých slov a vypadal celkem šťastně. Quispe mluvil kečuánsky a pastevec mu podal nadšeně ruku. Podle náhlé změny jednání pastevice jsem pochopil, že puma mu způsobila škodu, a že naše nabídka byla přijata. Jednalo se o pozitivní způsob, jak začít komunikaci. Sedlák nás pozval, abychom šli blíže k ohni a sedli si s nimi. Byly tam tři ženy, několik mužů a dvě děti, které se schovávaly za své matky, jako by se nás bály. To mě bylo nepříjemné a já jsem přemýšlel, jak vyřešit tuto nepříjemnost. Pak jsem si vzpomněl, že mám v kapse nějaké karamelky, tak jsem dvě vytáhl a nabídl je těm nejmenším. Muž, který nás přijal, promluvil k dětem, ale neodpovídaly. Jedna z žen vzala karamelky a nabídla je těm nejmenším.“

Pak mi poděkovala. Najednou sraštila obočí a podívala se smutně, se slzami na rudé tváři, opálené chladem v Andách. To mi dělalo starosti a naléhal jsem na Quispa, aby se zeptal na důvod jejího smutku. Jeden z mužů, který pochopil mé obavy, přišel ke mě a tlumeným hlasem řekl: „Pane, děkuji za bolest, kterou cítíte, pláče, protože má jedno nemocné dítě, když před devíti dny šel její kluk na horu, vylezl na skálu, ztratil rovnováhu, spadl a zlomil si pravou ruku a několik žeber.“

Ten člověk mluvil velmi špatně španělsky, ale pochopil jsem to a on se zeptal, jestli bych chtěl vidět toho chlapce. Přijal jsem to, bez předchozí konzultace se ženou, která mě pozvala do boudy. Vstoupili jsme, rolník, Quispe a já, scéna uvnitř mně bohužel ohromila. Na podlaze, na hromádce sena, pokryté vlněnou ručně vyrobenou dekou, leželo dítě. Mělo oteklý obličej namodralé barvy od infekce, oči přivřené, ale ústa pootevřená, s jeho jazykem a oteklými rty, vypadal hrozně. Sedlák mě přitáhl k chlapcově boku a já se dotkl zápěstí, kde jsem cítil puls. Byl jsem stále více znepokojen, nevím, zda pro mé zoufalství, málo zkušeností nebo z některých dalších jevů, které jsem neznal, když jsem necítil tlukot srdce v tepnách. Z toho jsem odvodil, že ten malý chlapec je již ve stavu bezvědomí. Přestože nemocnice v Huallanca byla mnoho kilometrů od tohoto místa, rozhodl jsem se zkusit vzít dítě, jakmile to bude možné, k lékaři na léčení, zmínil jsem se o tom Quispemu a požádal ho, aby vysvětlil matce moji nabídku. Mezitím, co jsem plánoval, jak provést převoz pacienta

do nemocnice, sedlák informoval matku toho malého o mém rozhodnutí. To ji ale rozzuřilo.

Přišla zoufalá do domu a křičela na Quispeho, hrozila mu prstem, popadl mě za paži a táhla mě ven s nevysvětlitelnou silou. Pak upadla na zem. Stál jsem tam ohromen a myslel, že můj záměr zřejmě urazil nějaký zvyk těchto lidí. Cítil jsem strach, možná, že by mě napadla. Přemýšlel jsem a zavolala na Quispeho, že bychom měli opustit toto místo. Zatím matka chlapce vyšla znovu z domu, přišla ke mně, začala křičet a gestikulovat a položila ruce na mé tváře. Jediná slova, která jsem si pamatoval, aniž bych znal jejich význam byla: „Maman! Taita! Manan! Taita Dios ...!“

Quispe přišel ke mně a řekl: „Neboj se, pane, matka dítěte říká, že Bohové z nebe k nám přijdou a vyléčí jejího syna, takže bychom ho měli nechat na pokoji.“

To uklidnilo mé nervy a trochu jsem věřil, že to znamená, že nějaká čarodějnice přijde léčit jejího chlapce, využívat oheň a kouř, zaklínadla, atd...

„Počkáme až to bohové splní?“ zeptal se Quispe a čekal na mé rozhodnutí. „Ano, pane prosím, budete vidět něco velmi zajímavého, ujišťuji vás, že to, co uvidíte, se vám bude líbit.“ Navrhl s nadšením.

„Dobře, Quispe, budeme čekat na přítomnost ‚bohů‘,“ řekl jsem s lehce pobaveným výrazem. Pes přišel ke mně se sklopenýma ušima a vrtěl ocasem, jako signál přátelství. Pohladil jsem ho a on mi olízl ruku.

Stali jsme se přáteli. Přišel ke mně malý chlapec se psem a sedl si vedle mě. Mluvil s emocemi v kečuánštině, které jsem nerozuměl, ale zdálo se mi, že říká něco o jeho psu. Snažil jsem se s malým zahájit konverzaci. Přes naši neznalost jazyka, avšak s čistotou malého dítěte, vznikla upřímná touha po přátelství.

„Toto je jediný čas v životě nás lidí, ve kterém reagují s neporušitelnými city.“ Myslel jsem si, v tomto okamžiku. Pohladil jsem dítě i psa a zavolal na Quispeho, aby mi pomohl s překladem. Velmi brzy nás oslovilo další dítě a my jsme začali mluvit o dešti, větru, stromech, nebi a Měsíci. Mezitím uběhlo několik minut bez povšimnutí. Obloha se zatáhla a byla zatažena velkými tmavými bouřkovými mraky. Přestože jsem nerozmněl jazyku dětí ani oni můj, rozhovor plynul v dokonalé harmonii. Mluvili jsme o polích, ptáčích, zvířatech a květinách, vysvětlil jsem jim, k jakému účelu slouží karabina, jak s ní zacházet a její konstrukci. Jeden z nich se na mě podíval a řekl vážně:

„Příteli, proč se zabíjí zvířata? Je to na příkaz majitele?“ Když jsem se soustředil na formování adekvátní odpovědi, která by mohla vysvětlit dítěti důvod, proč jim brát život a jíst jejich maso, psi se rozštěkali a rozběhli se na druhý konec pampy, kde se pásli dobytek. Quispe mě popadl příkře za rameno. „Podívejte se, pane,“ křičel zoufale, tak jsem otočil hlavu tím směrem a viděl přístroj, podobný malému letadlu, jak sestupuje vertikálně z mraků. Snesl se mezi stádo ovcí a koz, aniž by vydal nějaký zvuk. Byl v barvě odlišné od barvy létajících disků, jaké jsem viděl. Myslel jsem si, že je to něco z vojenských manévrů a čekal na vystoupení nějakých vojáků, s nimiž bych mohl mluvit. Brzy však z vnitřku lodě přišel jeden z těch neznámých lidí. Byl oblečen do overalu, který jsem už znal, ale jeho styl byl odlišný od toho, co jsem už viděl. Tenhle měl ramena jako naše vlastní, s výraznými boky a byl menšího vzrůstu. Přiblížil se k nám bez toho, aby šel po trávě, ale pohyboval se vzduchem několik centimetrů nad zemí!

„Proč se pohybuje tímto způsobem?“ zeptal jsem se Quispeho zmateně.

„Říká že proto, aby nedošlo k poškození buněk na louce, kdyby po ní šlapal.“ Odpověděl mi vážným tónem a usmíval se. Psi běželi k cizinci a ten je hladil. Dobytek zůstal spokojený, jako by už byl s cizincem obeznámen. Zatímco cizinec přišel k nám, všiml jsem si, že Quispe a všichni sedláci klečeli s dlaněmi před jejich tvářemi, skloněnými k zemi. Zdálo se mi to jako náboženský obřad.

Překvapilo mě to, ale také to objasnilo prohlášení o příchodu "bohů", které mi řekla matka

toho chlapce o hodinu dříve. Brzy jsem si všiml, že návštěvník je bílé rasy, a to potvrdilo moje podezření, že to musí být špióni. Když jsem ho s větší pozorností sledoval, pochopil jsem, že návštěvníkem je žena, protože jsem viděl její vzedmutá ňadra. Dala nějaký signál pro rolníky, jak se dostat k ní a oni bez váhání poslechli. Návštěvnice zamířil k domu, aniž by s někým mluvila, vešea a hned vyšla, nesouce dítě v náručí. Bez zbytečného odkladu ho zanesla do lodi. Všichni přítomní tam v tichosti zůstali, ale na tvářích těch pastýřů jsem si všiml výrazu radosti.

„Co se děje?“ zeptal jsem se Quispeho tichým hlasem, abych nepřerušil okamžik ticha. Neodpověděl. To ještě více rozšířilo můj neklid a já jsem si na okamžik myslel, že můj společník se spolčil s rolníky, aby mi způsobil nepříjemnost. Naštěstí jsem měl svou karabinu, tak jsem se cítil bezpečně a zůstal ve střehu.

Minuty ubíhaly a ticho dominovalo. Pouze psi se pohybovali kolem mě a ovce najednou zabečely. Byly to jediné projevy, které prolomily ticho a napětí. Chvilí jsem si myslel, že ti cizinci mají v jejich lodi, operační sál a další potřebné prostředky k léčbě nemocných a zraněných, a že na to přilákali nevinné rolníky, představující se jako bohové. Zatímco jsem čekal, že neznámá se vrátí s ovázaným chlapcem v bezvědomí, před mýma očima se objevila scéna tak neuvěřitelná, nelogická a jedinečná. Najednou jsem viděl, že chlapec sám sestoupil po žebříku z lodi a po dotyku se zemí lehce běžel k nám a vzal do rukou kámen, což ukazovalo jeho perfektní zdravotní stav. Zatímco předtím jsem ho viděl, když byl oteklý, nyní jsem ho vůbec nepoznal a hned jsem si myslel, že to musí být další chlapec, možná člen posádky. Pak jsem čekal na reakci matky dítěte. Malý chlapec se nedostal ani na polovinu vzdálenosti od lodi k nám, když mu jeho matka běžela s radostí naproti a nadšeně křičela. Všichni přítomní se objali a radostně křičeli. Quispe se psy se rozběhl k matce chlapce a skákal radostí. Když se všichni uklidnili, požádal jsem matku, aby mi dovolila vyšetřit kluka.

(Více o tom najdete na stránkách [Uzdravování mimozemšťany](#))

Quispe působil jako tlumočník a žena přijala. Přistoupil jsem k maličkému, teď měl úsměv na tváři, přirozené barvy, otoky pryč a zdál se naprosto zdravý. Dotkl jsem se jeho paže, která byla zlomená a začal zkoumat jeho žebra. Přesto, že jsem se snažil vypadat tak klidně, jak jen to bylo možné, pozoroval jsem užasle to, co jsem si prohlížel. Kdo ví, jaké mohli použít léky, ale nemohl jsem najít žádné důkazy o operaci paže. Chlapec neměl ani žádné abnormality na těle, jak dokazoval jeho úsměv, jeho hbitost a naléhal, aby mu matka dala něco k jídlu. Když jsem zkoumal probuzeného pacienta, překvapilo mě to, co se právě stalo, podivná doktorka s doprovodem, byla mezi námi, usmáli se a pohledem vyjadřovali úctu a přátelství a snažili se vysvětlit rolníkům, jak mohou dosáhnout takovou pomoc, v případě potřeby ... a nepožadovali žádné díky, žádné náhrady nebo lichotky. Mluvili, jak se mi zdálo, kečuánsky, protože v jednu chvíli se smáli s rolníky, dosud rozrušenými, ale brzy jsem také slyšel rozhovor v mém mateřském jazyku, jako by tam bylo nějaké zařízení pro překládání slov, současně do různých jazyků. Říkal jsem o tom Quispemu: „Rozumíš tomu, co říkají?“ zeptal jsem se.

„Ano, vše jsem jasně pochopil,“ odpověděl.

„V jakém jazyce to mluví? Slyším je dobře?“ zeptal jsem se. Quispe mě znovu ujistit, že skutečně říkají, co jsem vnímal.

„Mluví ve svém vlastním jazyce, a také ve všech ostatních, ve stejné době.“ Odpověděl s gestem souhlasu.

„Jak to, Quispe?“ zeptal jsem se, „vysvětlil bych to tak, že mají nějaké zařízení, které převádí současně jejich řeč do ostatních jazyků.“

„Já nevím, seňore. Vím jen, že jednou nám řekli, že jsou to nějaké kladné ionty, dělají to, že

všechny bytosti mohou porozumět jejich slovům současně.“

Potom ta podivná ošetřovatelka přišla ke mně.

„Jmenuji se Ivanka, příteli a jak ty?“ Mluvila tichým hlasem v mém vlastním dialektu. Dal jsem jí úsečně moje jméno.

Ona se usmála. Jméno cizinky mi připomnělo, že by mohla být z nějakého evropského místa, v jehož službách byla a já jsem začal mít zájem na zjištění jejího původu.

„Vaše jméno je slovanského původu a zní krásně ... Ze které země jsi?“ zeptal jsem se zdvořilým tónem.

„Já nepatřím do žádné země. Pocházím z vesmíru. Jsem občanem všech zemí a sestrou všech bytostí, které existují.“

„Líbí se mi to, co říkáš, ale já nevím, jestli vám mohu opravdu věřit, ale alespoň vaše slova mají svůj význam. Asi jsem pochopil, co chcete předstírat. Ale to, co jste právě udělala s chlapcem byl vděčný akt soucitného milosrdenství.“

„Můj příteli, ptám se tě prosím, proč se mnou takhle mluvíš?“ zeptala se najednou.

„Proč?“

„Obvykle léčíme tímto způsobem, pokud to můžete dělat, postupujeme podle potřeby.“

„Já plně souhlasím.“ Odpověděl jsem kladně, a pak pokračoval: „Řekni mi, Ivanko, jak jste vyléčila chlapce s takovou dokonalostí v tak krátké době nebo jste ho snad zhypnotizovala a nás všechny dohromady?“

„Můj příteli, i když jsi ještě nespokojen a máš pochybnosti o mé identitě, budu ti to teď muset vysvětlit. Říkala jsem ti, že jsem občanem všech míst ve vesmíru a sestrou všech bytostí, které v něm existují. Jsem občanem Apu. Jedná se o vrozenou povinnost všech Apuanů chránit buněčný život a pomáhat všem bytostem na libovolném místě, najdeme-li potřebné. Neznáme, preference, oprávnění, poplatky, ani zvýhodňování. Naše láska, péče a znalosti, jsou pro všechny bytosti stejné, protože jsme součástí všeho, co existuje ve vesmíru.“

Byl jsem překvapen takovou filozofií, jakou mi tato cizinka právě řekla. Byl jsem nějakou chvíli zticha a jako reakci jsem jí řekl:

„Ale ještě jste mi neřekla, jak jste vyléčila chlapce.“

„Promiňte,“ reagovala Ivanka: „Máme různé formy léčení. Jedna z nich, nejvíce využívaná, je dezintegrace a reintegrace.“

„Dezintegrace a reintegrace? Jakou formou to je?“

„My rozložíme buňky v těle pacienta až na atomy a reintegrací vytvoříme tělo naprosto zdravé, s novými buňkami,“ odpověděla.

„Je možné, že můžete vytvořit buňky?“

„Ano, můj příteli. Za několik milionů let výzkumů, Apuané dokázali rozložit atom do nejmenších částí. Díky této práci jsme získali nejvyšší schopnosti, blížící se nesmrtelnosti, kontrolu pozitivních iontů a mnoho dalších věcí.“

„Co považujete za nejmenší část atomu?“ zeptal jsem se pro vysvětlení.

„Říkáme tomu minimus, podle překladu z Apunianského jazyka,“ reagovala Ivanka důrazně. Toto vysvětlení bylo tak jednoduché, že mi to na klidu nepřidalo. Ale protože už jsem věděl, že cizinci to mohou opakovat, jen jsem si myslel, že se mě snaží přesvědčit, což potvrzovalo mou teorii, že je to hypnóza, abych jim uvěřil, jako nějaké velmoci světa.

„Poslyš, Ivanko,“ řekl jsem, „můžete pro mě udělat nějakou demonstraci, abych mohl vidět okamžik rozpadu a znovusložení?“

„Ano, příteli, udělám to s velkou radostí. Vidíš tam ty ovce a kozy, které se pasou na pampě?“

„Počkej chvíli,“ navrhl jsem, protože mým záměrem bylo zavolat Quispeho, aby byl také svědkem této podívané a uvidíme, jestli jsme oba byli hypnotizováni současně.

„Quispe přišel na místo, kde jsme byli, aniž bych mu volal. Vysvětlil jsem mu, co budeme

předvádět. Usmál se nad mými pochybnostmi, a navrhl:

„Uklidněte se, seňore, a věnujte mi prosím trochu vážné pozornosti, mohou dělat mnoho věcí, které jsou pro nás neuvěřitelné. Budete překvapeni,“ ujistil mě.

Venku štěkal pes honící ptáky, kteří spolu s kuřaty, zobali jídlo v trávě. Ptáci letěli přes trávu ke stádu ovcí a všechny sledoval honící pes, který se je snažil chytit za letu. Najednou ovce a kozy zmizely a na jejich místě se objevily keře a různé květiny. Všechno to byly druhy, které neexistovaly na naší planetě, z velké části pro nás neznámé. Rolníci poklekli před námi se skloněnými hlavami, jako by zkameněli. Quispe se otočil ke mně a tlumeným hlasem řekl: „Poklekněte, seňore a nevstávejte.“ A padl na kolena.

Na pampě byl v tu chvíli pes jediné zvíře, které stálo, protože honil ptáky. Napjaté ticho kralovalo na tomto místě, když jsem se snažil zjistit, jak a proč nastala tato pozoruhodná událost.

„Co vidíš na pampě, příteli?“ zeptala se Ivanka přátelským tónem.

„Chápu, co chceš, abych viděl, jak pes honí ptáky a mnoho květin, které jsem právě vytvořila pro nás tak, že nás hypnotizuješ.“

Quispe zvedl hlavu a podíval se hněvivě zdola na mě. V tu chvíli jsem viděl, jak si společník Ivanky hraje nyní s tím psem, který se dal na pronásledování ptáků. Cizinec vypadal lhostejný ke scéně, která probíhala na tomto místě, jako kdyby tyto květy byly vysazeny před mnoha lety.

„Chceš, abych na ty květiny znovu vrátila ovce a kozy?“ zeptala se mě Ivanka tím nejpřirozenějším hlasem.

„Změň je na holubice.“ Odpověděl jsem žertem, jako bych tím mohl změnit hypnotické kreace, kterým jsme byli vystaveni. Vstala, podívala se na mě s přívětivým úsměvem, rozpřáhla vodorovně ruce, s prsty směrem ke květinám a najednou byla pampa plná holubic, velkých i malých. Všechny letěly několik metrů nad zemí. Psi štěkali a rozběhli se za nimi.

Letěly pár metrů a opět přistály k zobání v trávě. To mě překvapilo. Myslel jsem si, že cizinec nás může hypnotizovat a sám navrhnout, co uvidí lidi, kteří jsou svědky různých zjevení, aniž by znali jejich skutečnou podobu, ale hypnotizovat a ovládat psy, aby viděli holubice namísto ovcí a honili je přes pampu, mě překvapilo a cítil jsem strach. Ivanka pochopila tuto změnu, rozpřáhla ruce a znovu se vynořily kozy a ovce, pasoucí se na louce, které tu byly pár minut před tím. Psi se vrátili a lehli si.

Quispe, otráveně vstal, přistoupil k mému boku a tlumeným hlasem řekl: „Bojíte se, seňore?“

„Tady není nic, co by mě děsilo“ odpověděl jsem a snažil se udržet si svůj klid. Rolníci vstali a měli různé komentáře k událostem. Když jsem se uklidnil, řeklo mi dítě něco kečuánsky. Nerozuměl jsem.

„Chtěl by znovu vrátit holubice,“ překládal Quispe a usmíval se. To mě opět poněkud znervóznilo. Ten malý byl zřejmě ohromený tím obrovským hejnem holubů a požadoval jejich vrácení.

„Řekni tomu dítěti, aby se na to zeptalo seňority Ivanky. Ona je jediná, kdo může znovu holubice vrátit,“ řekl jsem Quispemu. Mezitím letěl z lesa jestřáb. Nevím, zda na základě příkazu Ivanky nebo náhodně, přiletěl k nám a přistál na levém rameni chlapce. Ten ho pohládl a křičel radostí, volal své matce, aby jí ukázal milovaného ptáka, který stále zůstal na jeho rameni.

Ivanka přišla ke Quispemu, vzala ho za ruku a s úsměvem řekla: „Můj příteli, můžeš nám vysvětlit, proč jste klečeli?“

„Si, seňorito právě jste udělala zázrak,“ reagoval Quispe uctivě.

„Mýlíš se, můj příteli, co jsem právě udělala, bylo dílo, které by někdo z vás také mohl udělat, kdybyste byli na to připraveni. Prosím, můj příteli, vysvětli ostatním, že nikdy neděláme zázraky. Všechno jsou výsledky naší práce, kterou děláme s využitím atomů z

vašeho prostředí.“

Quispe sklonil hlavu a chystal se promluvit s rolníky, zatímco společník Ivanky přišel k nám.

„Tohle je můj společník na cestách. Jmenuje se Pedro. Již mnoho let cestujeme společně vesmírem,“ řekla Ivanka.

Napřáhl jsem k němu ruku, on udělal totéž a řekl: „Nezapomenu na tebe“, možná jsem nepochopil význam těch slov a myslel jsem si, že jsem to špatně slyšel.

„To co řekl značí ‘děkuji’ v Apuanském smyslu,“ vysvětlila mi Ivanka, která pochopila můj zmatek. Ten druhý se usmál. Podle mého přesvědčení byl stále neznámý a já jsem mlčel.

Ivanka, Pedro, ovce a kozy přeměněné na květiny, pak na holubice a pak zpět na ovce a kozy. Létající talíře, malá letadla, jiné takové podivné věci a léčba, naplnily mou mysl takovým zmatkem, že jsem nevěděl, jestli nebude lepší utéct, abych dál nepodporoval tyto vjemy nebo zůstat dál a čekat na konec této podívané.

„Pokud budeš chtít, můžeme jít na loď. Uvidíš mnoho neznámých věcí, nebo se bojíš?“ řekla Ivanka s úsměvem.

„Nebojím se,“ odpověděl jsem a soustředil všechnu svou odvalu na to, abych to řekl. Podíval jsem se na Quispeho a ten to schválil pokynem hlavy. Jeho gesto neutralizovalo moji úzkost a já jsem přijal pozvání Ivanky.

„Pojďme,“ řekla Ivanka a tak jsme šli. Tentokrát nešla nad trávou. Šla jako my a to přitahovalo moji pozornost. Pozoroval jsem pečlivě, že cizinci kráčí po zemi jako Quispe a já, ale tráva se jim pod nohama ani neohla. Když jsme se dostali k lodi, viděl jsem, že se vznáší ve vzduchu nějakých 70 cm nad zemí. Pochopil jsem, že je to zvláštní druh parkování, provedený tak, aby nedošlo k poškození rostlin na pastvině a na nic jsem se už neptal. Také jsem si všiml, že stroj, který měl jakási křídla, byl jako letadlo, zřejmě nějaký vzácný model, protože jeho trup byl krátký, ale silný, jako u osobního letadla.

„Má skládací křídla a překračuje rychlost milion kilometrů za minutu,“ řekl Ivanka, s odkazem na stroj. Necítil jsem žádnou potřebu o tom konverzovat, a myslel si, že oni by stejně nemohli pochopit, co bych jim o tom mohl říct. Vstup byl umístěn mezi křídly a ocasem. Otevřel se tak, že se zasunul do trupu, když jsme se dostali asi na metr k lodi. Tam uvnitř, byl vzhled podobný tomu, co jsem už viděl před rokem, ale také to, co jsem nikdy předtím neviděl. Myslel jsem, že loď by měla reagovat na zvýšení váhy a jsem sledoval jsem, co se stane, když Pedro vešel na palubu. Když udělal jeden krok, jak vešel dovnitř při otevření dveří, tak jeho váha nevyvolala sebemenší pohyb lodi. Šli jsme postupně na palubu, Quispe, Ivanka s jedním ze psů a já. Uvnitř byla oválná místnost s žádným pravoúhlým rohem, velmi velká a zařízená různými sedačkami. Na stěnách bylo vidět různé obrazovky, podobné jako u televizorů, příjemných barev.

„Toto je náš přítel, Alif,“ řekl Ivanka a ukázala na dalšího cizince, který byl na lodi. Napřáhl jsem ruku na pozdrav a řekl mu mé jméno. Pozval mě, abych se posadil a ukázal na jednu větší sedačku v blízkosti. V tu chvíli jsem ucítil nevysvětlitelný příjemný pocit. Alif se na mě podíval.

„Ty nyní levituješ, příteli. Tvoje tělesná hmotnost je nyní osmdesát gramů,“ řekl s úsměvem.

Podíval jsem se na Quispeho se zvědavostí, ale zdálo se, že sedí jako normálně, jako kdybychom byli v hospodě. Zdálo se mi, že on byl v této lodi již před tím a byl již zvyklý na beztlisový stav. Ivanka se usmála a posadila se na polštář po mém boku.

„Všechno se ti to zdá velmi podivné, ne?“ zeptala se.

„Upřímně řečeno, ano,“ odpověděl jsem.

„Je to logické. Nic jiného jsem neočekávala. Také jsem se cítila velmi divně, když jsem poprvé přišla na palubu Apuanské lodi.“

„Jak to, Ivanko? Vy nejste z planety Apu?“ nejistě jsem se zeptal a myslel si, že ti cizinci si

dělají legraci z mé neznalosti.

„Můj bratře, uklidni se, prosím. Máš právo vyjádřit svůj názor na nás, podle inspirace tvé mysli, ale ujišťuji tě, že nemáme na mysli nic zlého pro všechny bytosti,“ řekla Ivanka prosebně.

Rozhodl jsem se pak použít maximální možnosti k testování podmínek.

Ivanka pokračovala: „Posledních 47 roků jsem byla občanem Apu. Tam jsou lidé pozitivní, nejsou nemocní nebo egoističtí, nemají žádné ambice ani nenávidí. Věř mi, pokud budeš, klidně uvažovat, sám se přesvědčíš, že to tak je.“

„Ale pak jste se nenarodila na Apu?“ řekl jsem se smíchem a nezdvořile si myslel, že tito cizinci zamýšlí využít nějakou výhodu, ale že možná jen chtěla, abych věřil, že jsou vlastně krajané.

„Ne, můj příteli. Jsem pozemšťanka,“ odpověděla bezelstně.“

„Kde jste se pak narodila?“

„Ve městě Dubrovník, v Jugoslávii, na pobřeží Jaderského moře,“ odpověděla s úsměvem.

Vzpomněl jsem si, že jsem měl tušení, že nejsou žádní cizinci a vybuchl jsem smíchem.

Usmála také. Najednou jsem začal cítit úlevu. Nevím, jestli to bylo pro tento ženský aspekt nebo z nějakého neznámého důvodu.

„Pak jsme krajané, ne?“

„Skutečně, je to pravda. Strávila jsem dětství na břehu Jadranu,“ řekla, když se podívala na Pedra a Alifa. „Nyní se poletíme podívat na sněhová pole v Champara, budeme tam během několika příštích minut.“

„Říkala jste, že váš dětský život byl těžký a proč?“

Pohladila psa, který seděl vedle ní. Z okna jsem viděl křoví na rozpukané skále. Ivanka se tam dívala a vstala. Připadala mi, jako by posuzovala můj názor na její práci, a řekla:

„Jak se člověk cítí šťastný, když může dělat dobro pro ostatní a zmírnit jejich utrpení!“

„Jsi velkorysá, pomáháš těm, kteří to potřebují,“ odpověděl jsem. Ivanka klidně chvíli seděla a pak řekla:

„Během mého dětství jsem zažila všechna utrpení, egoismus a všechny finanční problémy, trápení a mučení při životě na Zemi. Proto to jsem věděla, že nejlepší je práce ve prospěch druhých. To jsem se naučila na Apu, zde na Zemi jsem osobně trpěla. Věnovala jsem mnoho času k určení, které to jsou jevy, co dělají pozemský život tak těžký. Zjistila jsem, že jsou dva typy strastí, jedny vytvořené člověkem a druhé podle druhu, ale nejvíce ze všeho jsou negativní peníze, protože ty představují téměř vždy počátek utrpení. Jsou příčinou válek, egoismu a vykořisťování. To zpomaluje všechen jejich význam pro pokrok, objevy a výzkumy, které člověk může rozvíjet k objevení základních přírodních jevů, které jsou škodlivé pro buněčný život. Člověk také zná nedostatky, které přicházejí s penězi, jsou ale dominantou jeho egoismu a zanedbává to, než aby měl upřímnou snahu je vykořenit nebo zjednodušil měnový systém v pozemském životě. Naopak předstírá, že tak může ospravedlnit oběti, utrpení a ničící vliv veškeré negativity, která pochází z peněz a přisuzovat penězům osud, neštěstí a všemocný vliv, na odměnu za práci pro společnost. Pozemský život může být stejně dobrý jako na APU, nebo kdekoli jinde v Galaxii a ve vesmíru, v případě, že by se pozemšťané zorganizovali pozitivním způsobem, bratrsky, bez peněz, bez válek a vykořisťování a utvořili jednu rodinu pozemšťanů.“

„Obyvatelé Země trpí obětmi, utrpením a mučením způsobeným přírodními jevy, pokud by ale úplně eliminovali své negativní výtvořky, jako třeba účetnictví, tak mají osud lidstva ve svých vlastních rukou a pouze oni musí a mohou vyřešit své vlastní problémy, život pak bude založen na spojenectví, míru, práci, společném úsilí a pevné důvěře v sebe a svou sílu. Teprve pak budou mít čas a sílu k nápravě jevů způsobených nemocemi, smrtí,

negativními vlivy Slunce a dalšími příčinami. Až do teď znám jeden milion a 19 tisíc civilizací v tomto vesmíru, ale neviděla jsem žádné, které by mohly existovat bez vlastního pozitivního plánování vývoje. Pokrok každé z nich je přesně úměrný množství práce a studia, které dělají.“

„A jak se vám jeví pozemský vývoj až do této doby?“ zeptal jsem se ironicky.

„Začátkem tohoto století byl zahájen značný rozvoj pozemského života, ale cíle by nemohlo být dosaženo bez komplexního vývoje, dokud by se lidé bratrsky nespojili, což by umožnilo organizovat jejich práci, studium a způsob života bez diskriminace. Mezitím se pozemšťané sjednotili na přerušení jejich práce, ve dvou třetinách každého dne, což má za následek, že se mnozí ocitli bez zaměstnání, téměř polovina lidí schopných pracovat, a velká část těch, kteří pracovali, byla zapojena do válek. Lidská společnost se trápila v bídě,“ říkala Ivanka s ustaraným výrazem ve tváři.

Později pokračovala ve vyprávění epizod z konfliktů, jaké přežila na Zemi, pro něž byla opuštěna svými rodiči, ještě před dosažením deseti let věku. Quispe udělal pohyb pravou rukou na klávesnici. V čelní zdi, kde svítily obrazovky, se začala odehrávat scéna, jakou Ivanka právě popsala. Myslel jsem si, že je to opět hypnóza nebo nějaká jiná forma zobrazení, takže lidé vidí na obrazovce to, na co myslí.

Pedro přišel ke mně s úsměvem a řekl: „Příteli, to není to, co si myslíš. Ty obrazovky ukazují skutečně průběh myšlenek, to je pravda, ale tyto scény jsou skutečné, stejně tak, jak se odehrály. Kladné ionty nelžou. Jakmile obrazovka získala podnět na zobrazování nějakého tématu, tak pracuje nezávisle na všech myšlenkách. Vaše překvapení a střídání projevů vašich buněk dosud není pozitivní. Abyste se s tím seznámil, bude to nějakou dobu trvat.“

„Rozumíš?“ řekla Ivanka. „Na obrazovce můžeš reprodukovat svůj život a uvidíme, jestli tam je něco zajímavého.“

Poslechl jsem ji a myslel na to, jak jsem se narodil. Scéna se začala odvíjet, ale v podivné dimenzi, jako by pole, lidé, stromy a zvířata byly reprodukovány v normální velikosti a jejich tvaru a ukazovaly akce dle tématu do nejmenších detailů. Zdálo se mi, že bych byl schopen dotknout se všechno, co jsem mohl vidět. Viděl jsem porod, dětství, pak mé mládí v detailu a s intimními scénami, které nikdo nemohl natočit, aby mi je ukázal. Také se objevilo mnoho neznámého, co se stalo během druhé světové války, o čem jsem nevěděl.

Viděl jsem osudy svých zmizelých přátel, místa a scény, jak moji společníci zemřeli, smrt vojáků a mnoho dalších událostí, o kterých jsem předtím nevěděl, jako by k nim právě došlo. Začal jsem přemýšlet o tom, co jsem viděl a logickým myšlením o těchto případech jsem dospěl k závěru, že každý jev se mohl stát stejně, jako to, co jsem viděl na obrazovce.

Ekonomické problémy a vývoj lidské společnosti, organizování nepřetržité práce ve směnách a to, co Ivanka právě vysvětlila, by měly způsobit změnu v mém myšlení, k řešení všech velkých, skutečných problémů naší společnosti, jako je nedostatek zaměstnání, potřeb a nedostatek času ke studiu. Nevím, kde přišla na tyto nápady, ale měl jsem podezření na původ jejich záměrů, snahu urychlit vývoj naší společnosti a bojovat proti hlavním chybám.

Problémy se mi zdály tak jednoduché a snadné, až mě to překvapilo. Považoval jsem za možné přizpůsobit tomu každou společnost. Myslel jsem, že to bude vyžadovat jen trochu studovat možnost realizace. Pedro a Alif vyšli z lodi. Ivanka ovládala nejbližší obrazovku od nás a na ní se objevily oba Apuané, stojící kousek od vstupu.

Podobně se v knize "[thao-contact](#)" zmiňuje tento typ "létajících opasků"- umožňujících létat kolem jako orel

Najednou se zvedli do vzduchu, jako Apuian, který mi ukazoval, jak individuálně létají, během předchozího setkání. Letěli běžnou rychlostí malého letadla několik metrů nad zemí, cikcak mezi zasněžené vrcholky a vystupovali a sestupovali jako ptáci. Ale nejpůsobivější byl způsob, přesnost a prostor, ve kterém letěli. Neboť když letěli, vše mohlo být vidět jako kdybychom tam byli s nimi mezi skalami a mohli se jich dotknout, jasnost barev byla překvapující. To vzbuzovalo dojem, že všechny ty předměty a místa byla retušována velmi příjemnou barvou, a že jsme je pozorovali prostřednictvím nějakého dokonalého optického přístroje.

„Toto zařízení zesiluje barvy podle preferencí buněk, které tvoří optické spektrum pozorovatele.“ Ivanka přerušil pozorování scény na obrazovce, když její společníci letěli nad námi. V tom jsem se podíval směrem ke Quispemu a viděl, že se dívá na jednu další obrazovku, zobrazující Helenu Trojskou při všech jejích činnostech, s klidem tak hlubokým, jako když by se díval na televizní program ve svém vlastním domě. Byl jsem překvapen osobností řecké princezny, která svou krásou vyprovokovala krvavou válku mezi Trójany a Řeky před tisíci lety.

Viděl jsem lidi z těch časů, o kterých se naše historie zmiňuje jen matně, ve srovnání s realitou. Jejich stavba těla, jejich šaty, jejich činnost a jejich způsob života i jejich kultura, byly většinou spisovatelů historie zapomenuty. Nikdo neznal strach té doby, ani skutečnou soudržnost, v jaké žili. Přišlo mi v tu chvíli na mysl, že skutečné lidé (historikové) neznají podrobnosti o této civilizaci, a to inspirovalo mou zvědavost, abych pokračoval v pozorování.

Přesto si nejsem jist, zda to, co jsem viděl, bylo způsobeno hypnózou, byl to uměle vyvolaný sen nebo skutečnost, ten zvláštní rozměr mě potěšil. Všechny věci, zvířata a lidé, které jsem viděl na obrazovce, jsem viděl jasně a tak skutečně, jako bych byl opravdu mezi nimi. Jako bych ty věci viděl přímo očima - pole, lidi, zvířata, atd., ačkoli jsem neznal žádný

detail jejich života, vysvětlení jejich původu, jejich života, dobu trvání, pozitivní a negativní aspekty. Pokračoval jsem ve sledování těchto králů a příběhů, které jsem slyšel během svého dětství a mládí.

„Člověk dnes ignoruje mnoho věcí,“ přerušila mě Ivanka, ale to všechno není jeho vina. V té době bylo takové ničení ve válkách, že to zasáhlo téměř do posledního mnoho dokumentů, tím způsobem, že dnes neznáme vlastní původ.

„Podívej se na tuhle obrazovku,“ řekla mi a ukazovala, na tu vpravo. Otočil jsem hlavu a spatřil Pedra a Alifa na sněhu u vrcholku Champara, (obrázek) jak ukazují na zeď z obrovských kamenných bloků více než deset metrů vysokou a v podobné šířce. Hory ledu se nad nimi zvedaly, jako by zamýšleli skrýt se navždy za práci těch prvních dělníků, kteří byli zde na Zemi.

„Co je to?“ zeptal jsem se překvapeně Ivanky.

„To jsou pozůstatky města Apuanů, postavené před výbuchem Apu, před miliony let.“

„O jaké explozi to mluvíte?“ zeptala jsem se zmateně, protože jsem o takových věcech dříve neslyšel.

„Mám na mysli výbuch Apu, kdy vzniklo vaše Slunce a mnoho galaxií,“ řekla mi a pokračovala ve vysvětlení, co se stalo.

„Ty ruiny jsou velké?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Ano. Jsou to pozůstatky města, které bylo na Apu v té době největší, ale exploze ho zničila a jeho největší část byla rozptýlena v prostoru. Zbytek byl zasypán. Vše, co zůstalo na povrchu, je stěna, kterou vidíme na obrazovce. Podívej se tam. Všimni si, jaké to bylo, když tam ještě žili lidé.“

Podíval jsem se na to místo a uviděl město s širokými ulicemi, domy, ne více než dvě patra vysoké, postavené z obrovských kamenných bloků, které v mnoha případech byly jednou celou zdí domu.

„Jaký byl název tohoto města?“ zeptal jsem se Ivanky.

„Simi, v Apuanštině,“ odpověděla se zvláštním přízvukem.

„Jak pohybovali tak obrovskými kameny? Museli mít speciální stroje na těžkou práci?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ne, můj příteli, Apuané vyvinuli své schopnosti na maximum a jedna z nich byla jejich ovládnutí gravitace. Z těchto kamenů odstranili jejich vlastní váhu a pak je bez problémů transportovali na požadované místo. Také je mohli přepravovat za pomoci rozkladu a opětovného složení, ale tento způsob se používal pouze ve zvláštních případech. Stav beztlíže byl mnohem pohodlnější.

„Dívej se,“ navrhla, a když jsem se díval na obrazovku, viděl jsem hory kamenů ve stavu beztlíže vznášet se ve vzduchu z jednoho místa na druhé, jako by je nesl vítr.

Můj společník, Quispe, mě informoval, že konec tohoto dne, 10. 07. 1960 se už blíží. Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že je 18:14. Já si vzpomněl, že můj dům je více než 10 kilometrů daleko a chodit v temné noci při zatažené obloze, by pro nás znamenalo mnoho obtíží. Rozhodl jsem se přesto, dále pozorovat obrazovku, abych mohl vidět kompletní historii tohoto města Apuanů a vrátit se později. Nakonec jsem zavolal na Quispeho, ohledně času a viděl jsem, že s celou svou pozorností sleduje na obrazovce tentokrát dobytí Egypta Alexandrem Velikým.

Cítil jsem, že nebude dobré přerušit tuto příležitost pozorovat slavné epizody v dějinách lidstva, protože už nebudeme nikdy mít takovou příležitost. Rozhodl jsem se počkat pár minut déle a pokračovat v hovoru s Ivankou. Pedro a Alif vstoupili do místnosti, přišli k nám a řekli: „Vše pro ostatní“. Neslyšel jsem dobře, co řekli a myslel si, že to budou nějaká kódová slova, používaná mezi nimi a Ivankou. Na nic jsem se neptal.

„Je to náš pozdrav, jak víš,“ řekl Pedro příjemným tónem. Sedl si na polštář poblíž a začal konverzovat s Ivankou o ruinách města Simi a výletu, který si udělali přes sněhová pole u

Champara. Zatím už byla venku tma.

„Pojďme!“ řekl jsem Quispemu tichým hlasem.

„Počkejme ještě několik minut prosím, chci vidět, jak skončí život Alexandra Velikého.“

Souhlasil jsem, protože venku začalo pršet. Při dešti bude náš návrat mnohem složitější. Musel jsem začínat v práci v časných ranních hodinách a bál jsem se abych tam dorazil včas. Vnitřek lodi zůstal osvětlen jako denním světlem, i když bych neřekl, že jsme přímo v oblasti na denním světle, ve stínu stromu, pod stanem, na pláži, ale na lodi těchto cizinců. Quispe dokončil prohlížení posledních okamžiků ze života Alexandra Velikého. Chystal se k odchodu a já jsem ho následoval.

Mimo to, teď lilo jako z konve. Bylo by velmi těžké jít v této tmě, v dešti, přes náhlé záhyby cesty v horách Champara, kde nejsou silnice, ale jen vyšlapané cestičky od ovcí a koz. Quispe byl zoufalý navrhnul mi, že zůstaneme na lodi u těchto neznámých lidí, až do následujícího dne. Nemohl jsem to připustit, protože moje práce byla komplikovaná a my jsme neměli nikoho v záloze. Když jsme vyšli z lodi, Pedro přišel ke mně a řekl:

„Přijmete-li to, nabízím vám svou pomoc, abych vás doprovodil do Huallanca.“

To mě překvapilo. Myslel jsem, že ti cizinci se snaží jen se s námi pobavit. Někteří rolníci byli blízko lodi a dívali se na tajemné osvětlení, které z ní zářilo. Nemohl jsem riskovat svou odpovědnost v práci a přijal jsem nabídku Pedra. Ten pak stiskl některé z těch tlačítek na jeho obleku. Asi metr na boku od jeho hlavy, se zformoval oblouk jako podkova nebo deštník, který osvětloval desítky metrů denním světlem. Zanechali jsme tam Alifa s Ivankou a odešli.

Sestupovali jsme ze všech sil, ale žádné kapky deště nepadaly ani na jednoho z nás. To mě nadmíru překvapilo. Zeptal jsem se Quispeho, zda na něj padají nějaké kapky, abych si ověřil tento zázrak.

„Ne, seňore, déšť mě respektuje,“ odpověděl ironicky.

„Uklidněte se, přátelé,“ navrhoval Pedro, který šel mezi Quispem a mnou a osvětloval dokonale cestu. „Jsme chráněni krytem z pozitivních iontů, laskavě se uklidněte,“ řekl. „Poslouchejte a postupujte“.

Během chůze jsem nemluvil ani s jedním z mých společníků. Vzácná zkušenost, kterou jsem zažil, ve mně vyvolala nevysvětlitelný pocit, že jsem nevěděl, jak se uklidnit. Bylo pro mě nemožné, přesvědčit sám sebe, že obyvatelé jiných světů přijeli navštívit Zemi a pobývat v pustých horách v peruánských Andách, jako by toto místo bylo centrem odkud lze pozorovat vesmír.

Pak jsem se ptal, který národ na Zemi vyvíjel jejich technologický pokrok takovým způsobem, že lidé mohou samostatně létat, mít znalost zázraků, jako je použití nejmenší stávající částice hmoty, rozpadu a reintegrace, možnost zrušit a obnovit svou specifickou váhu, vytvářet věci, chodit v lijáku, aniž byste se namočili, generovat denní světlo kolem těla, mít časové zobrazovače, ve kterých je vidět minulost, přítomnost a budoucnost. Tyto a další myšlenky bombardovaly mou mysl a znepokojovaly mě. Chvilí jsem nemyslel na nic. Později jsem navrhl, že i přes to všechno, musí být tito cizinci vyzvědači nějakého pozemského národa. Ale proč tu byli a co hledali mezi těmi pastýři v Ancashských horách?

Pedro a Quispe neustále hovořili, podle jejich rozhovoru jsem pochopil, že návštěvníci byli vidět i v dřívějších dobách, Quispe o nich věděl, protože on a Pedro zmínili různé události, které se staly v lidské společnosti během naší doby, a také některé, které se stanou v naší budoucnosti. To nepochopitelné světelné halo z deštníku Pedra zářilo, že jsme mohli jít tak rychle, jak by to bylo ve dne. Když jsme se dostali do blízkosti města Huallanca, všiml jsem si, že se Pedro převlékl, aniž by se na okamžik zastavil. Na místě jeho charakteristického

overalu, byl nyní oblečen jako rolník s holinkami, jako pastýři na tomto místě.

„Jak jste mohl změnit své oblečení bez zastavení?“ zeptal jsem se.

„Já jsem rozložil svůj oblek a znovu ho složil v podobě šatů rolníků,“ odpověděl přirozeně.

„Proč jste to udělal?“

„Chtěl jsem změnit svou podobu, aby místní nebyli překvapeni mým oděvem.“

„Kdo by se na nás v tuto hodinu v noci a dešti díval, kdy nutně jsou všichni doma?“

„Všichni ne, protože jeden tamhle sedí,“ řekl a ukázal rukou. Já se tam podíval a byla to pravda. Jeden rolník, který byl zřejmě nakupovat různé věci ve městě, odpočíval několik stovek metrů od domů.

„Myslím, že by bylo jednodušší proměnit rolníka na prach a odstranit ho z cesty, než měnit své šaty.“

Pedro se domníval, že to říkám jemu. Byl překvapen a náhle se zastavil, jako by se stalo něco strašného.

„Nesmíš si tohle, příteli myslet o Apuanech, na prvním místě máme vždy na mysli lidi, rostliny a zvířata. Nikdy se nepokoušíme jakýmkoli způsobem měnit lidi, mimo buněk, které jsou v našem zájmu, a to pouze v případě, že to má pozitivní vliv. To je přirozené chování pro všechny Apuany, obětovat se vždy pro ostatní, zdůraznil.“

Minuli jsme řeku Kitaraksa, a když jsme se dostali do blízkosti města, Pedro zastavil.

„Moji přátelé, vše pro ostatní, jsme téměř ve městě a musím se vrátit.“ Natáhl ruku k pozdravu, pak totéž udělal Quispe, a Pedro v okamžku zmizel.

„On se rozpadl.“ Poznamenal Quispe.

„Já nevím. Upřímně nevím, co se děje. Pouze tě mohu ujistit, že ho teď nevidíme, ale nevíme, jestli je zde nebo na nějakém jiném místě ve vesmíru,“ odpověděl jsem a dali jsme se do kroku. Mezi nevysvětlitelnými věcmi, které jsme zažili během tohoto dne, mi přišel na mysl život Heleny Trojské zobrazený na časovém displeji. Proč to Quispe muset považovat za tak vzdálenou historii? Pomyslel jsem si. Zastavil jsem se a řekl:

„Řekni mi, Quispe, proč jsi tak fascinován životem Heleny Trojské na obrazovce? Proč jsi nechtěl vidět nic důležitějšího?“

„Byl jsem v tom životě Apuanem, který žil v té době na Zemi. To je všechno,“ odpověděl klidně.

Když jsme přešli most přes Rio Santa, v přední části vstupního tunelu do elektrárny, Quispe zastavil, podíval se na mě a zeptal se: „Co si myslíte o těch lidech?“

„Já ti nemohu říct, Quispe, můj skutečný názor. Zdá se, že se jedná o osoby vcelku dobré, ale dokud nebudu znát více, skutečný způsob jejich života, pak uvidím, ale zatím nevím, zda to, co se stalo, je skutečné nebo jen nějaký hypnotizérský trik. Ale po tom všem, mě znepokojuje jedna věc.“

„Co je to, señore?“ přerušil mě Quispe se zvědavostí.

„Bojím se toho, proč jsou tady. Jsou to ti, o kterých říkají, že to jsou? Co je jejich záměrem? A co hledají tady?“

„Stále ještě nejste přesvědčen o tom, že jsou mimozemšťané, je to pravda?“

„Ne, upřímně řečeno, ještě ne!“

„Víte, señore, myslíte si, že je nějaký národ na Zemi, jehož obyvatelé mají takovou moc, aby nám předvedli takové mimořádné věci, jako nám dnes ukázali?“

„Ne, ale také si nejsem jistý, že neexistuje. Další věc, jak Quispe víš, že jsme nebyli hypnotizováni, spali nebo něco podobného, a tak viděli jen magické triky jako v cirkuse?“

„Řekněte mi, señore, vy si myslíte, že i zvířata byla hypnotizována?“

„Ani to já nevím. Nečetl jsem nic o hypnóze.“

„Pro mě pane, jsou to mimozemšťané. Již po sedmé jsem byl s nimi. Proto jsem zcela přesvědčen, že na Zemi neexistuje nikdo, kdo by mohl předvádět takové zázraky nebo práce, jak řekla Ivanka.“

„Víš, Quispe, co si myslím?“

„Copak, seňore?“

„Myslím, že bych měl všechno ohlásit policii. Co myslíš?“

On se náhle zastavil, vzal mě za ramena a hrozivým hlasem téměř vykřikl: „Seňore, to neuděláte!“

„Uklidni se, Quispe, prosím tě to, co jsem řekl, byla jen nápad, nemyslel jsem to vážně,“ řekl jsem, abych uklidnil jeho agresivitu, ale věděl jsem, že tuto myšlenku opravdu splním.

„V každém případě, seňore, myslíte si, že ti lidé, které jsme poznali jsou dobří? Viděl jste nebo neviděl právě dnes, jak zachránili život toho kluka? Také to není jediný případ, kdy se stalo něco takového. Oni to již udělali mnohokrát s jinými osobami. Také nám umožňují vidět věci z jiných světů, kde jsme byli dříve, naši minulost, ukazují nám dobré pastviny, dělají dešť pokud je to nezbytné a mnoho dalších věcí.“

„Uklidni se, můj příteli. Jen jsem žertoval. Již víš, že nejsem ten, který by mohl způsobit škodu těm, kteří pomáhají ostatním.“

„Promiňte, seňore, ale byl jsem překvapen, vaším názorem. Myslel jsem si, že mluvíte vážně a to mi vadilo.“

„Buď si jistý, že je mám rád a budu je respektovat jako ty. Vzal jsem v úvahu, že tyto osoby jsou velmi dobré a mají všechny rádi. To je jejich hodnota. Ale stále mám pochybnosti o jejich skutečných záměrech. Co tady chtějí?“

„Díky, seňore,“ reagoval Quispe šťastně. „Nezapomenu, co Apuané říkali.“ Souhlasil a pokračoval v chůzi.

„Neboj se, Quispe, prosím, ale neříkej o tom každému,“ odpověděl jsem, abych ho úplně uklidnil.

„Ale, seňore! Vy mi nedůvěřujete! Jak jste si mohl myslet něco takového?“

Navzdory tomuto Apuané chtějí, abychom o nich mluvili a vyprávěli o jejich schopnostech ostatním, aby všichni mohli rozvíjet svou mysl a brát jeden druhého, jako bratra. Ještě jsem to nikomu neřekl. A nikdy nic neřeknu.

Řekli jsme si sbohem. Vešel jsem do domu. Moje žena odjela do Limy, podívat se na dceru, která tam studovala, takže jsem s nikým nemluvil a začal přemýšlet o celé záležitosti. Po pečlivé analýze, bod po bodu, co jsem zažil v průběhu mých tří setkání s těmito vzácnými návštěvníky, celkem v délce asi 20 hodin, jsem nabyl pocit, jako bych byl spolupachatelem nějakého trestného činu a přišel jsem k závěru, že orgány tohoto města by měly mít o tom povědomí. Rozhodl jsem se tedy navštívit místní policii, ohledně těchto údajných mimozemšťanů. Šel jsem na komisařství, které v té době fungovalo ve městě Hullanca, asi 50 metrů od mého domu.

Hullanca

Přijal mě seržant: „Jak vám můžeme posloužit, seňore?“ Zeptal se zdvořile.

„Díky za vaši vstřícnost, seržante. Prosím, jste vedoucí této služebny nebo je zde jiný šéf?“

„Já jsem teď šéf. Co se děje?“

„Můžeme si promluvit pár minut na velmi zvláštní téma?“

„Ano, proč ne, seňore,“ řekl a otevřel dveře do soukromé kanceláře. Já vešel, posadil se a začal mu vykládat o tom co jsem zažil. Od počátku seržant projevoval překvapení, ale jak jsem pokračoval v mém líčení, jeho pozornost se zvýšila. Začal jsem se bát. Ale když jsem začal vyprávět, co jsem viděl, náhle vstal, jako by dostal strach a tichým hlasem provázejícím jeho změnu chování, mi řekl:

„Příteli, jaké zázraky mi tady říkáš. Dosáhl jsi skutečný triumf světové inteligence, když mi oznamuješ, jací cizinci jsou mezi námi. Musím ti nyní sdělit, že budu informovat nejvyššího velitele, aby přesunul všechna letadla, vojáky, děla a tanky a divize s mnoha vojáky s lahvemi dobrého peruánského Pisca? Byl by to skutečný výkon, chytit tyhle mimozemšťany a celé vítězství bychom mohli přisoudit vaší cenné informaci. Ale prosím, neříkejte o tom nikomu. Jděte domů, odpočiňte si a zítra přijďte a požádám vás, abyste vedl naši armádu na místo, kde jsou tito mimozemšťané.“

Pochopil jsem, že seržant mě pokládá za blázna nebo opilce a že vcelku to považuje jen vtíp. Nechtěl jsem zacházet do větších detailů ani jsem mu dále nechtěl říkat všechny podrobnosti o tom dni a přesvědčovat ho, že jsem inteligentní.

Řekl jsem: „Děkuji vám, seržante, teď si půjdu odpočinout a s nikým o tom nebudu do zítřka mluvit. Zítra mi můžete světit velení armádě. Ať žije vítězství!“ Zakřičel jsem.

Dva strážníci, překvapeni mým výkřikem, vyšli ze sousední místnosti. „Je zcela opilý. Nechte ho jít,“ nařídil seržant, když jsem odcházel z komisařství. Přestože jsem utrpěl své první zklamání s úřady, byl jsem ještě více motivován chránit v tajnosti tyto zkušenosti po dobu 15 let. Nebyl jsem překvapen reakcí orgánů, protože bych možná před několika měsíci jednal ještě hůře. Podíval jsem se na hodinky a viděl, že chybí jen 15 minut do 24:00 hodin a musel jsem začít svou směnu v práci, tak jsem spěchal.

Další kontakt, v sobotu 6. 4. 1960

Dopoledne, na ulici Huaylas (kde jsem žil), která má některé velmi pozoruhodné a atraktivní vlastnosti, které jsou odlišné od jakéhokoli jiného místa. Velký průtok Rio Santa v jejím toku do Pacifiku, vyhloubil její koryto tak hluboko, že když se pokusíte v ní koupat v jejich chladných vodách, cítíte teplé srdce samotné Země.

S touto drzostí Santa stéká přes kopce a kolem vrcholů, oddělujících tuto západní část Kordiller, jako hradby. Vzniká ze stálého sněhu, teče loukami a prérií a uprostřed obou, hrdá na to, že je potomkem And, proudí do Pacifiku a flirtuje s jeho dvěma majestátními obdivovateli, které ji doprovázejí od vzniku. To ráno, první sobotu v měsíci červnu, byla krajina jako vždy příjemná. Slunce svými paprsky svítilo na sněhová pole Bílých Kordiller, na jejich svahy, spadající ke břehům Rio Santa, kde harmonizovaly svůj lesk s barvami květinových polí. V průběhu tří týdnů před tím, jsem dělal různé výlety do hory bez toho, abych potkával ty cizince. Myslel jsem si, že možná změnili jejich trasu, a to mě z mnoha důvodů potěšilo.

Tento výlet začal hned s prvním rozbřeskem, když vyšlo slunce, lezl jsem do výšky směrem ke sněhovému poli Milwagocha, k vrcholům mezi Rios Cedros a Kitaragsa. Ten den mě nikdo nedoprovázel, protože jsem se rozhodl navštívit místa, většinou rozbitá, protože pokud by mě někdo doprovázel na tato místa, tak z jeho pohledu by pravděpodobně nesouhlasil s mým výběrem.

Bylo asi 10:00 ráno, když jsem se dostal na vrchol výstupu v přední části Huaylas (obrázek nahore), nad Duck Canyon. Byl jsem na cestě od 05:00 a rozhodl se odpočívat a pozorovat třídrem nejvyšší vrcholy v okolí. Najednou jsem zjistil, že ve vzdálenosti přibližně 1000 m, je stroj těchto návštěvníků, obdobného modelu a barvy, jako ten, který jsem viděl asi před čtyřmi týdny, když jsem se setkal Ivankou. Moc se mi to nelíbilo, ale když už jsem byl na místě, tak jsem se tam rozhodl ze zvědavosti podívat. Po několikaminutovém odpočinku jsem zamířil k lodi. Když jsem se dostal až na několik set metrů od ní, byl jsem překvapen, když jsem viděl kousek od lodi, na útesu ve skalách, skupinu lidí. To mě trochu vystrašilo, protože jsem neznal kečuánský jazyk a neměl jsem společníka k překladu.

Bál jsem se, zda porozumím obyvatelům, ale s těmi cizími lidmi bych neměl mít žádné problémy, protože oni mluvili dokonale ve všech jazycích. Přes mé obavy jsem pokračoval k nim. Desítky metrů před tím místem, jsem se setkal s cizincem. Téměř jsem si ho nevšiml, a tak mě to překvapilo, snažil jsem se ho oslovit, jak jsem šel a projevít své obavy.

„Nelekej se, příteli,“ řekl cizinec. „Nebudeme tě obtěžovat, ale jsme rádi, protože jsme zde, abys upřímně a odhodlaně pochopil pravdu a pozitivní výsledky.“

V tom zmatku jsem si nevšiml jeho prohlášení, ani jsem nepochopil, že cizinec mě vlastně odkazuje na výpověď, kterou jsem měl několik dní předtím na komisariátu. Pak jsme se ocitli u přední části lodi, když se otevřely vstupní dveře a přišla Ivanka. Přes moji nelibost k návštěvníkům, když jsem viděl Ivanku, tak jsem se cítil trochu klidněji. Možná proto, že jsem s ní při předchozím setkání mluvil několik hodin. Usmívala se na mě a tak potvrdila, že moje návštěva ji potěšila.

„Tohle je náš přítel Zen,“ řekla, představujíc mě cizinci, se kterým jsem se setkal.

„Je to také Apunian?“ zeptal jsem se bezelstně.

„Ano, můj příteli, zajisté. Na Zemi je velmi málo mimozemšťanů, ale v určité době přijdou další mimozemšťané, kteří nejsou z Apu. Pro ostatních civilizace není Země tak zajímavá, jako pro nás, protože byla součástí Apu a pozemšťané jsou naši bratři.“

Slova Ivanky zněla přátelsky a věnovala mi úsměv. „Půjdeme do lodi nebo budeme sedět tady?“ zeptala se.

„Jak budeš chtít,“ odpověděl jsem.

„Pojďme tedy dovnitř. Věřím, že je tam příjemněji. Můžeme pozorovat obrazovky, pokud

chceš vidět něco zajímavého.“

Šli jsme dovnitř. Interiér byl stejný, jako u lodi co jsem už viděl. Seděl jsem ve velkém křesle, Ivanka si sedla na jiné přede mnou.

„Nemyslím, že nás budeš dále udávat, jako jsi udělal tehdy v noci. Tvoje akce byla naprosto normální,“ řekla Ivanka se spokojeným výrazem.

To mě překvapilo. Zůstal jsem jako ochrnutý. Cítil jsem strach a velké rozpaky. Který ďábel jim prozradil můj záměr? Jak se to dozvěděli? To bylo pro mě nepochopitelné.

„Možná, že seržant je jejich komplicem,“ pomyslel jsem si. Skoro jsem oněměl. Nemohl jsem na to nic odpovědět.

Pochopila moji změnu a pobaveně se smála.

„Poslyš příteli, řekla, „aby se člověk dostal k pravdě, pokroku a znalostem, musí pracovat, studovat a praktikovat znalosti. Jen jsi se snažil vyhovět pravidlům, stanoveným podle vaší společnosti. Kdybys to neudělal a nesnažil se vyhovět zvykům v souladu s vlastními sociálními pravidly, když jsi dosud neobjevil náš původ, měl jsi upřímnou snahu poznat neznámé, odstranit zmatek, vidět neviditelné a uvědomit si, že pochopení je jedinou cestou k poznání. Výzkum a vývoj všech civilizací, je výsledkem neustálého hledání neznámého.“

Zdůraznila Ivanka, a udělala ke mně vážné gesto.

„Kdo vás kontaktoval a vyradil, že jsem se snažil, aby vás odsoudili?“

„Prosím tě, zanech svých myšlenek na toto téma. Již jsem ti v tomto případě vysvětlila svůj názor. Zapomeň na to! Koho to zajímá?“

„Velmi dobře, já už zapomněl, ale říkala jsi, že ten zmatek, co jsem způsobil, byl pozitivní. Proč mi nechceš objasnit, o co tě žádám?“

„Když to musíš vědět, podívej se na tuto obrazovku. Ukážu ti všechno,“ uvedla Ivanka s úsměvem.

Na této obrazovce jsem viděl Quispeho a mě, jak se loučíme s Pedrem, stejně jak to bylo v noci, když nám cizinec z doprovodu osvěcoval cestu svou svatozář, jako denním světlem. Pak následovaly všechny události mého rozloučení s Quispem, vstup do mého domu, přemýšlení a analýza důvodů, které vedly k mému rozhodnutí, můj rozhovor se seržantem a všechny vtipy, které udělali dva strážníci o mém prohlášení, po kterém jsem opustil komisařství. Zmizet z tohoto místa byl jediný způsob, jak se osvobodil od mé hanby. Cítil jsem takové rozpaky nad tím, že viděla vše, že bych nejrady skočil do jakékoliv propasti, jen abych zabránil pohledu na tvář Ivanky.

Všimla si mého utrpení, přišla ke mně a laskavě mi řekla: „Příteli, vždyť jsi se sám potrestal, tak musíš pochopit, že jsi neudělal nic špatného...“ V tu chvíli jsem začal cítit návrat mého přirozeného stavu, brzy jsem považoval za výhodu, mou diskusi s ní na toto téma, jako by nic zlého nestalo.

„Jsem v pořádku, Señorito,“ řekl jsem rozhodně, „měl jsem v úmyslu vás odsoudit, protože jsem nevěděl, kdo doopravdy jste, ani to, co chcete na tomto místě. Odsoudil jsem vás, ale nikdo mi nevěřil, tak to jen vyvolalo vtipy o vás, protože mi tam stejně nikdo nevěřil.“

Ivanka se dala do smíchu. Poté, co se chvíli smála, podívala se na mě a mluvila se mnou s porozuměním:

„Můj příteli, můžeš to křičet do celého světa a mluvit o naší přítomnosti, ale nikdo by ti teď nevěřil a možná, že ani ne za velmi dlouhou dobu. Ale to je teď nezajímavé. Nikdo by neměl přijímat naši existenci po přesvědčování, prosím tě, nikdy se nesnaž přesvědčovat kohokoli, který nevěří, že existujeme, nebo že navštívujeme Zemi nebo jakékoliv jiné planety.“

„Nebudu se o to znovu snažit,“ odpověděl jsem upřímně, „protože si vzpomínám na ironický přístup, kterým seržant reagoval na mé udání.“

Chvíli bylo ticho. Ivanka četla knihu poezie, kterou napsal peruánský básník. Zen

pozoroval ústřední postavu na Bráně Slunce v Tiahuanacu, vytvarovanou v miniatuře nějakým umělcem z tohoto místa, okopírovanou věrně z obrovské původní sochy, umístěné u vchodu do Grand Central, protože předpokládal, že tam je z nějakých obřadných důvodů. Byl jsem překvapen, že vidím tento objekt v jeho rukou, protože před přerušением rozhovoru, jsem nic takového u něj neviděl. Zen pravděpodobně pochopil mé myšlenky a dal ji pod sedačku, odkud vytáhl jakousi zásuvku z materiálu podobného sametu, která byla plná miniaturních děl z Jihoamerického kontinentu, pocházejících z různé doby.

Přemýšlel jsem, co jiného by mohl mít ve svém křesle s dvojitým dnem a napadlo mě zeptat se. Najednou jsem zespuď mého sedadla také vytáhl zásuvka a pokračoval s další, ze sedačky Ivanky. Zásuvka v mém sedadle obsahovala listy stromů, hranolky ze dřeva a okvětní lístky květin, Ivančina obsahovala knihy, časopisy a vzorky tkanin. Ukázalo se, že každá sedačka je jako úložné centrum a skládá se z jednotlivých oddílů různé velikosti. Ivanka pochopila mou zvědavost, byla spokojená a usmála se. Chtěla něco říct, ale Zen promluvil jako první.

„Všechn náš nábytek v lodi má dvojitě dno a také stěny mají úložný prostor k dispozici. Tyto dvojitě stěny jsou nutné, aby nás chránily od vesmírných vlivů.“

„Proč to všechno berete, když to můžete získat a dopravit pomocí rozpadu?“ zeptal jsem se lehce žertovným způsobem.

„Existuje pro to mnoho důvodů, pro které bereme to, co jsi viděl. Je pravda, že můžeme rozložit a reintegrovat věci na jejich nejmenší částice, také jsme dosáhli nesmrtnosti, téměř zrušili čas, cestovali nejvyšší rychlostí a mnoho dalších vymožeností k nápravě špatných nebo negativních věcí. Ale to není všechno. Každý okamžik času se liší ve své formě, trvání a událostech. To je zákon přírody, který je v souvislosti se dny a roky práce, s nutností věci i myšlenky napravovat, rušit negativní a získat pozitivní. Co bylo včera, dnes už není a zítra bude jiné nebo to pro nás už nebude existovat. Nic není stejné a vše je různé, vše se mění v každém okamžiku. Pohyb je základním faktorem existence!“

Cítil jsem nudu s takovou filozofií, prosazovanou cizincem, z níž jsem nerozuměl téměř ničemu, proto jsem se rozhodl zeptat něco jiného a změnit téma.

„Řekni mi, Zene,“ přerušil jsem ho, „z jakých důvodů jste motivováni navštěvovat Zemi?“

Ivanka se usmála. Já nevím, jestli byl její úsměv inspirován nějakým slovem v knize, kterou listovala nebo mou otázkou, ale mně to nevadilo. Zen zaujal pobavený výraz a při pohledu na mě odpověděl:

„Apuanům je vrozeno chránit buňky a jakkoliv pomáhat bytostem z vesmíru, to je hlavním důvodem naší návštěvy. Nemohli bychom existovat bez splnění tohoto příkázání. Navštívili jsme mnoho míst a pomohli jsme všem, které jsme se během cesty potkali. Různá frekvence našich návštěv na některých místech na Zemi je spojena s větším nebo menším množstvím práce, která tam existuje a má být všude provedena, děláme to pro Apuany. Tyto práce započaly od první epochy po výbuchu Apu.“

„Je zřejmé, jak říkám, že jsme schopni vidět všechno, co si přejeme na obrazovce času, ale když jsi tady, bude vhodné, abys viděl náš starý kontakt, jak fungoval, proto se dívej na obrazovku,“ řekla Ivanka.

Otočil jsem hlavu a uviděl na obrazovce přede mnou ohromný zástup lidí v pohybu. Pak se tam objevily nějaké stroje jako koule, různé létající talíře a jiné, jako velmi malé letouny. Všichni letěly několik metrů nad povrchem, z jejich vnitřku vycházel proud něčeho je pára, ale s dostatečnou silou, aby mizely všechny překážky, jako kameny, balvany a keře, takže zanechávaly zem hladkou a čistou. Tím získali nesmírnou očištěnou plochu stovek čtverečních kilometrů, jako připravenou ke stavbě.

Pak opracovali k dokonalému tvaru obrovské kameny, přesně je podle plánů architektů

umist'ovali, jako bloky sněhu na příslušná místa stavby. A tak byly postaveny budovy a ulice. Byl jsem překvapený, že vidím, jaké obrovské kameny, o velikosti podobné celým stěnám některých domů, padají tak pomalu, jako by byly z papíru, že pouze jeden člověk je mohl navádět jednou rukou nebo obyčejným závanem vzduchu. Myslel jsem si opět, že je to hypnotická sugesce a zavřel oči, aby nedošlo k pokračování podvodných vizí, vynalezených kdoví kým. O chvíli později se někdo dotkl mého pravého ramene. Otevřel jsem oči a uviděl Ivanku, jak mě upřeně pozoruje.

"Můj příteli, ty i nadále věříš tomu, že si to tvoje mysl jen představuje, ale musím ti říci, že je to skutečnost, co jsi nyní viděl. Kameny, které spadaly na této pampě byly ve stavu beztlíže a mají pouze nezbytnou váhu, aby se jim zabránilo zmizet do prostoru při dopravě. To je jedna z metod, používaná Apuany ve stavebnictví. Urychlíme děj obrazovce jen proto, abys mohl vidět postavené město a také jeho zničení. Podívej se na obrazovku, prosím," upozornila mě zdvořile.

Podíval jsem se na obrazovku v souladu s její žádostí a viděl obrovské město vystavěné podle zvláštní architektury, ve kterém jsem neviděl na jakémkoli místě žádné pravé úhly. Jeho design připomínal motýla a lesy, které jsem mohl vidět na jeho okraj zdobili toto kouzelné, překvapivé město.

„Co ti to říká nebo víš, jak se toto město jmenuje?“ zeptal jsem se Ivanky.

„Když jsme skončili jeho stavbu dali jsme mu jméno Kutzak, protože že bylo Apuanské jméno toho, kdo řídil práci, název se však v průběhu času změnil na Qosgo nebo Cuzco, což je skutečný název města dnes. Bylo to jedno ze tří nejdůležitějších měst a center při našem vylovení na Zemi, které bylo vystavěno Apuany během jejich druhého osídlování Země. V tomto městě, Kutzaku, Apuané založili první skutečný pozemský chemický průmysl, co byl jeden z nejlepších v blízkosti, dokud ho nezaplavila povodeň a zničila ho.

„Říkala jste, že povodeň?“ zeptal jsem se.

„Ano, můj příteli," odpověděl Zen. „Z egoismu a ambicí vznikly kataklyzmatické bouře, tak katastrofální, že porušily rovnováhu planety. Rovník pak zaujal místo poledníku a bylo to. V důsledku toho byly zničeny hlavní stavby i na Zemi poté, co jsme unikli z Apu. Podívej se na obrazovku,“ navrhl a já jsem poslechl.

Díval jsem se na toto zařízení a zjistil, že obrovská, neuvěřitelná atmosférická katastrofa otřásla celou planetou, která byla zahalena vířícími mraky, podivnými nepopsatelnými hurikány, hromobitím a vichřicemi, které útočily na Zemi, jako by to bylo jen listí, a když skončilo toto vířící ničení, povrch Země byl očištěn od rostlin, zvířat i lidí. Póly byly přesunuty na rovník na místa poledníků. Místo, kde předtím byla obrovská pampa s krásným městem Kutzak, byla přeměněna na skaliska a stržena do velké hloubky, poseté obrovskými rozházenými kameny, pocházejícími z této fantastické stavby, která byla chloubou na Zemi. Pouze na třech místech můžeme vidět značné množství trosk, kde může pozorovatel vzít do úvahy, že je to oblast, kde dříve existovaly nepopsatelné stavby.

„To jsou děsivé následky!“ vykřikl jsem spontánně, a to jsem ani nevěděl, že se to týkalo i mě. Chcete-li tomu věřit nebo ne, to co jsem viděl v tom nepochopitelném přístroji, nebyl můj jediný problém v tomto okamžiku.

„Ano, můj příteli, bylo to překvapivé a velmi negativní. Tato událost způsobila nenapravitelné škody ve vývoji lidstva a pro nás znamenala problém, který byl příčinou různých jevů, které se pak objevily a trvají až dodnes. Důsledkem této katastrofy byla destabilizace části prostoru, ve kterém létala naše létající města, která pak měla potíže po stovky tisíc let, při jejich cestách v Mléčné dráze.

„Vesmír je značně komplikovaný, plný záhad a neznáma, které se objevuje na každém kroku. Tyto obtíže ovlivňují naše návštěvy této Galaxie, ale podobně jako v tomto desetiletí

se v Mléčné dráze přemísťují různé velmi kladné zóny prostoru, které nabízejí možnost navštívit všechny planety a systémy v nich, proto jsme také zde, na našich častých návštěvách a delším pobytu na Zemi. Není vždy tak snadné, přiblížit se k nějaké galaxii,“ zdůraznil Zen.

„Co se stalo s ostatními městy, která byla postavena v druhé vlně osídlování?“

„Stejný osud postihl všechna. Některá zůstala zčásti nebo zcela zničená nebo zcela pohřbena pod zemí. Z druhých nezbylo vůbec nic. Všechna byla zasažena bouřemi. Věděli jsme, že naše návštěva překvapí pozemšťany, je to přirozené. Obyvatelé ostatních planet také byli také překvapeni, když přišli s námi do kontaktu. Někteří nás přijali s klidem, ale většina byla vyděšená, jen velmi málo jich pochopilo, že jsme prostí cestovatelé, a že zkoumáme obtíž vesmírného života, abychom informovali a podporovali bytosti obydlých planet.“

Nemohl jsem na to nic říct. Je těžké se uvolnit a uspořádat si myšlenky, když při každém pohledu člověk vidí některé neobvyklé věci, překvapující a neuvěřitelné vzácné. Každé slovo od těch neznámých lidí, přineslo překvapivé sdělení, které mě znepokojovalo, mezitím jsem se snažil získat klid, když na loď vstoupili společníci Ivanky, které jsem předtím neviděl. Zastavili se a představila mi je.

„To je Amin a druhý je Dios,“ řekla významně. Dios mi podával ruku a já jsem udělal to samé. Totéž udělal Amin. Ti dva se pak posadili a začali vyprávět, co prožili během cesty, jak sem letěli. Najednou Dios vytáhl z kapsy malou čepičku z kůže králíka. Byl jsem překvapen touto věcí a zajímalo mě, jak to získal a proto jsem o ni projevil zájem. Ivanka pochopila mé myšlenky, podívala se pozorně a řekla: „Krása pozemského života je narušována jejími vlastními obyvateli. Člověk je inteligentní a dokonalá bytost, velmi málo se však snaží usnadnit si život pomocí svých vědomostí, aby vytvářel a objevoval věci, aniž by musel obětovat jiné bytosti. Naopak se domnívá, že má právo využívat a používat ve svůj vlastní prospěch všechny bytosti, které zde žijí, včetně jemu podobných. Využívá zvířata, jako kdyby byl jejich přítel, ale pak jim způsobuje utrpení. Využívá jejich síly k práci, jejich chytrost k pohybu. Z jejich utrpení má prospěch a později je zabije, aby snědl jejich maso a dokonce připravuje z jejich kůže rozmarné věci, aniž by věděl, že všechny tyto bytosti mají stejné právo na život, a že každá z nich rozumí bolesti, týrání nebo lásce.“

„V Apuanské společnosti,“ pokračovala, „je to jiné. Tam všechny bytosti, které žijí jsou pány své existence až do skončení jejich koloběhu života, v souladu se zákony přírody. Pro Apuany život těchto jiných bytostí je na prvním místě a za druhé, ony rozhodují samy o sobě. Rostliny, zvířata a lidé jsou produktem stejné matky přírody a všichni mají stejné právo žít ve svém cyklus bez utrpení, pocházejícího od ostatních.“

„Tak co Apuané jedí?“ zeptal jsem se vesele, navzdory tomu, že jsem na obrazovce byl svědkem konzumace potravin a výživy jejich společnosti.

„Apuanské stravování se skládá z koncentrovaných látek složených hlavně z minerálů, semen a plodů rostlin,“ odpověděl Amin.

„Ukázala jsem ti v poslední době na obrazovce naše stravovací zařízení a pravidla, která jsem musela přijmout, když jsem poprvé jedla na Apu,“ přerušila mne Ivanka a připomínala scény z jejího života, výše ukázané.

„Nejvíce negativním aspektem pozemské praxe je, brát život jinému člověku, jeho stravování a další věci. Výživa tohoto druhu, společně s hrubým slunečním zářením, je jednou z příčin pro zvláštní agresivitu, sobectví a obrovskou buněčnou destabilizaci struktury vašeho organismu.“

„Na co ta čepička slouží? Zdá se, že není dostačující, co o tom víme,“ zeptal se Dios.

„Ve skutečnosti, můj příteli, pro nás nejsou žádná tajemství v jakékoli části vesmíru, ale jsme zvyklí, že obyvatelé mají tyto předměty, vyrobené za pomoci negativní činnosti, protože jim slouží a my je chceme ukázat obyvatelům jiných planet, kterým pomáháme

překonat negativitu. Existují lidé, kteří jsou podobného stylu života jako pozemšťané, ale my je všechny chceme laskavě ovlivnit. Mezi těmito skupinami pozitivních osob, jejichž buňky obsahují méně negativní složky jejich atomů, jsou ti kteří se krůček po krůčku stávají pozitivnějšími, než ostatní,“ řekl Dios.

„To také slouží k dosažení stejného cíle,“ přerušil nás Amin a ukazoval mi pár kulek do pušky.

„Kde jsi je vzal?“ zeptal jsem se.

„V okolí města Piura, kde vojáci v průběhu minulého týdne dělali manévry,“ odpověděl.

„Vy jste se vrátili na Apu, protože jsem vás minule neviděl?“ zeptal jsem se Ivanky, abych změnil téma.

„Já ano, vrátila jsem se včera, abych přišla na Zemi brzy. Přišli jsme spolu.“

„Líbí se vám pozemský život? Co na to říkáte? Je to stále lepší nebo to pokračuje stejně?“ zeptal jsem se.

„Zásadní je, můj příteli, pro život bytostí zde na Zemi i v jiných částech vesmíru, společnost, práce, studium a mír. Bez těchto faktorů, je tam jen utrpení, ale ne život. Chcete-li získat tuto podstatu, kterou představuje život, musí pozemšťané nahradit peníze, agresí (pro ně) a sobectví jinými faktory.“

„Chcete odstranit peníze!“ myslel jsem, že ... a vybuchl smíchem. Oni se také usmáli. Měl jsem pocit, že jejich úsměvy jsou inspirovány mým nepochopením, egem a samolibostí, která mě provázela. Vzpomněl jsem si na výsměch seržanta a jeho záměr se nedal přehlédnout.

„Omluvte mě. Je to jen tím, že můj typ myšlení se liší od vašeho, ale podle mne všichni máme právo vyjádřit svůj názor.“

„Nezapomeneme na to, příteli.“ Odpověděli všichni tři téměř současně. Ivanka se usmála, pak se na mě podívala a řekla: „Ty už pokračuješ. Pouze tvou upřímnou snahou můžeš zkusit opravit sám sebe, když uznáš své chyby.“

Bylo chvíli ticho. Podíval jsem se na hodinky. Bylo skoro 18:00. Vstal jsem s úmyslem rozloučit se s těmi cizinci, aby bylo možné se dostat zpět do Huallancy před setměním. Tři Apuané a Ivanka mě doprovázeli ke vchodu do lodi a já jsem vyšel ven. Slunce sestoupilo za hory, takže už nebude svítit na zasněžené vrcholky až do následujícího dne. Několik pastýřů jsem viděl ve skupinkách v několika set metrové vzdálenosti, jako kdyby čekali, až vyjdu ven. Řekl jsem jim také sbohem a cestou, která byla podle mého názoru nejkratší, jsem vyrazil. Když jsem to udělal, jeden z rolníků běžel za mnou a když mě dostihl, řekl:

„Můj příteli, pokud se chystáš do Huallancy, můžeme jít spolu, protože tam jdu také.“

„Velmi dobře, můj příteli, pojďme,“ odpověděl jsem, protože jsem cítil únavu a měl touhu mluvit opět s legitimním pozemšťanem.

„Tak pojďme tudy, protože cesta, kterou sis vybral, je mnohem delší. Chceš-li přijít z pravé strany, bude to trvat příliš dlouho.“

„Pojďme tedy, kde se ti to líbí, ale prosím tě spěchej. Já spěchám. Co si myslíš o těchto návštěvnících? Mluvili dlouhou dobu.“

„Ano. Příliš dlouho,“ odpověděl zdvořile.

„Jsou to dobří lidé. Znají mnoho věcí a jsou velmi citliví,“ jsem řekl s přízvukem na tomto místě.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Manuel,“ odpověděl.

„Víš, Manueli, já se divím, proč a odkud přišli tito dobří lidé, na toto místo, tak drsné a sami. Z jakého důvodu? Myslíš si, že vím, jaké jsou národnosti?“ Zeptal jsem se, abych poznal jeho názor.

„Jak? Copak oni ti neřekli, že jsou mimozemšťané?“

„To ano, ale co chtějí předstírat, abych mohl uvěřit jejich příběhu?“

„Není to příběh, seňore. Říká se, že na celém světě, jsou mimozemšťané, kteří přišli z planety Apu, která se nachází mimo naše souhvězdí. Jsou to velmi dobří lidé a mohou udělat všechno, co si přeješ.“

Pochopil jsem, že Manuel myslí jako jeho další sousedé a já byl frustrovaný ve svém záměru, získat pravdivé informace, ověřené podle mne, o identitě těchto návštěvníků. Přestal jsem mluvit. Nic víc jsme nemluvili, až jsme se rozešli ve městě Huallanca. Jak bylo mým zvykem, s nikým jsem nemluvit o těchto zvláštnostech, až do mé pracovní směny, která ten den začínala ve 20:00 hodin. Navzdory překvapení, vtipům a pochybnostem o tom, co jsem zažil, zůstala stále malá touha pokračovat v hledání, abych zjistil, kdo jsou ti cizinci. Byl jsem věrný mému rozhodnutí, co jsem přijal na začátku.

Na základě prohlášení od pastýřů, rolníků i na základě spolupracovníků, kteří mě občas doprovázeli, jediná věc, o které jsem se mohl ujistit byla, že v době, kdy jsem byl s doprovodem, tak jediná věc, kterou jsem si mohl být jistý, byla přítomnost těchto cizinců jako skutečnost, ať už to byli pozemšťané nebo mimozemšťané, ale co bylo důvodem jejich návštěvy zůstalo ještě k ověření.

Ale přes to všechno, jsem začal uvažovat o vystupování těchto cizinců, ve vztahu k mému odporu proti nim. Pokud jsou tyto bytosti obyvateli Země, co bylo motivem jejich návštěvy, když by byli jistě uraženi mým obvinění proti nim u policie, pro které mohli být vyšetřováni. To by dráždilo jistě jakékoliv pozemšťany.

Ale oni cítili lhostejnost k mému úsilí. Naopak, moje udání u nich vyvolalo takovou zábavu, jako kdybych jim přinesl kytici květin. V jejich názorech jsem se jen snažil, abych zjistil o nich pravdu, a to způsobilo můj obdiv. Dospěl jsem k závěru, že žádná osoba ze Země by nereagovala takovým způsobem, že to vše skončilo v klidu, přijali mé ohrožující akce, což mohly přijmout jen velmi pozitivní bytosti, s mimořádnými schopnostmi, znající všechny myšlenky druhých a se zvýšenou potřebou lásky, práce a vědění.

Poprvé jsem vzal vážně možnost, že tito návštěvníci by mohli opravdu být obyvateli vzdálené planety, kde nebyl žádný egoismus, strach, agresivita ani neúcta, a já jsem cítil potřebu pokání u těch mých činností, které jsem až do této chvíle udělal proti nim.